

கடவுள் தூணை
அத்தியருக்கு உபதேசித்த

சுப்பிரமணியர் ஞானம் - 200

B. இரத்தின நாயகர் அண்டு வலன்வல்,

திருமகள்விலாச அச்சியந்திரசாலை,
சென்னை.

இதன் விலை]

1935

[விலை அரை 8.

உ
கடவுள் துணை
அகஸ்தியருக்கு உபதேசித்த
சுப்பிரமணியர் ஞானம்-200

ஹரி

அண்டபரா பாமான பரையின்பாதம்
ஐயனெங்க ளாதுவஸ்து பதமும்போற்றி
தொண்டர்கள்மெய்ஞ் ஞானியுட பதமும்போற்றிச்
சொல்லுமுப தேசமிரு தூறுதன்னை
மண்டலீகர் மகாயோகி மதிக்கவென்று
மருவில்லா ஞானமதை மாட்டுவேன்பான்
கண்டபடி கண்டகோ டாஸிபாகக்
கணக்காக ஞானமதைக் காட்டுவோமே. 1

காட்டுகிறேன் பூரணமே வெளியதாகக்
கலங்காமல் வெளியினுட பதமும்போற்றி
பூட்டுகிறேன் ரவிமதியைக் காண்பதற்குப்
புகழ்பெரிய நாதாக்கள் பாதம்போற்றி
நாட்டுகிறேன் மெய்ஞ்ஞானம் வெளியதாக
நல்லிணையுந் தீவினையு மிரண்டும்போகப்
பூட்டுகிறேன் திறவுகோல் திறந்துதானும்
புத்தியுள்ள பிள்ளாய்நீ பேணிக்கேளே. 2

கேளடா அகஸ்தியனே கிருபையாகக்
கெடியான பாரபரமே பொன்றேதெய்வம்
ஆளடா அதுநீலையை யறியவேணும்
அண்டசரா சரங்கனெல்லாந் தெரியவேணும்
நாளடா பூரகத்தி லேறவேணும்
நல்லிணையுந் தீவினையும் போக்கவேணும்
காளடா கருவுகளைக் கொல்லவேணும்
காலனையுந் கட்டறுத்துக் கொள்ளுவாயே. 3

கொள்ளடா வாசியொன்றே முத்தியாகுங்
கொடியதொரு மற்றலமு முத்தியில்லை
அள்ளடா வாசிதனை யடுத்தாமைந்தா
ஆதிவஸ்தை யனுதினமும் மனதில்வைத்து

மெள்ளடா மறுபடியும் யோகம்பார்த்து
மேன்மையுள்ள ஞானமதை மேலிக்கொள்ளு
வள்ளடா வல்லவனாகக் கண்டிராகில்
வஸ்தான வஸ்துவுமே வாய்க்குந்தாமே.

தாமடா வாசியென்ற குதிரையேறி
தத்துவந்தொண் ணூற்று தனையறுத்து
ஓமடா ஒங்காரத் துள்ளொடிங்கி
ஓம்நமசி வாயமென்று மனதிற்றங்கி
நாமடா நமனுடைப்பட்டணமுந்தாண்டி-
நாதாததச் சுடரிலே நாடிச்சென்று
வாமடா வாமத்தைக் கண்டுபோற்றி
வாலையெனும் புராபரையை மனதிற்றங்கே.

தங்கியே மனதிலேயும் நிலையாய்த்தங்கித்
தமர்திறக்கும் வாசலுட கதவுகண்டு
அங்கியே ஆறுதல மடுத்தேயேறி
ஆதிவஸ்தை யனுதினமு முன்னுட்கொண்டு
எங்கியே பீராறு தலமுந்தாண்டி-
யிடகலையும் வலகலையும் அழியச்செய்து
பங்கியே பரமான நதியுந்தாண்டிப்
பச்சைமயி லேமியுந்தான் பாடுவாயே.

பாடவே கின்னாரியு மாலின்வீட்டிற்
பகல்வத்தி தீவட்டி யகல்போற்றேணும்
ஆடமே ஐந்தெழுத்து மதிலேதோணும்
அப்புறமுஞ் சங்குதொனி யறிவாய்க்கேட்கும்
நாடவே தமர்திறக்கும் வாசல்தோணும்
நந்தியுட் வீற்றிருப்பும் நட்புந்தோணும்
வாடவே வச்சிரமணி விளக்குந்தோணும்
வாலையுட சிலம்பொலியும் வாய்க்குந்தானே.

வாய்க்குமடா மனதழுக்கை யறுக்கவேணும்
வஞ்சமெனும் புத்தியையும் மாய்க்கவேணும்
ஏய்க்குமடா பேய்ப்பான பேச்சையெல்லாம்
ஈழியக் கண்டுமுத லிறுத்தவேணும்
நாய்க்குமடா நாய்போலே திரியவேணும்
நல்லோரைக் கண்டாக்கால் வணங்கவேணும்

பேய்க்குமடா பிராணனையும் போற்றவேணும்
பிரபலங்கள் பண்ணாமற் பிலத்துநில்லே.

8

நில்லடா ஒருமனதாய் நிலையில்நிலு
நித்தநித்தம் பிராணாயம் நினைவாய்க்கூட்டு
அல்லடா கற்பமதை யறிந்தேயுண்ணு
ஆறுவரை யூடுருவி யடுத்தேயேனும்
வல்லடா வாசியைத்தான் மேலேநோக்கு
வயிரமங்கே யிருக்கின்ற வகையுங்காணும்
அல்லடா யிப்படியே அறிந்துகொண்டு
ஆதிவஸ்தை யனுதினமு மறிவாய்ப்போற்றே. 9

போற்றடா கற்பமுண்டா யெனைப்போலாவாய்
பூருவத்தின் ஞானமெல்லாம் பொருந்தத்தோணும்
ஏற்றடா சிங்குவையும் பிடித்துமைத்தா
பென்மக்காள் நித்தமுந்தான் பீசங்கூட்டி
வாற்றடா பதின்மூன்று வருஷந்தானும்
மைந்தனே கற்பமதை மனதிற்கொள்ளு
சாற்றடா சரவணையு முனக்குத்தோணும்
சண்முகந்தா னென்றுசொல்லிச் சாற்றலாமே. 10

சாற்றலாம் வேல்முனையு முனக்குச்சித்தி
தவப்பொருளு முந்தனுக்குச் சடுதிற்கிட்டும்
ஏற்றலாம் நமன்கயிற்றை யறுத்துப்போடும்
ஈராறு தலந்தாண்டி யிருக்கலாகும்
வாற்றலாம் வச்சிரம்போற் நேகமாகும்
வழக்கான கருவிகளை மாளப்பண்ணும்
போற்றலாம் பூர்வகன்ம வினைகள்போகும்
பொல்லாப்பு ஆனதெல்லாம் போகுந்தானே. 11

தானென்ற பென்குருவே அருளிச்செய்தீர்
சடாட்சரனே சண்முகனே தயவாயநீயும்
நானென்ற நற்கருவை விட்டுச்சொல்லும்
நலமான கற்பவகை நட்புச்சொல்லும்
ஊனென்ற வாசியுட ஓழங்குஞ்சொல்லும்
உன்முனையைக் காணுகிற ஒளியும்சொல்லும்
வானென்ற வானவர்க்கு வலியநாதா
வடிவேலா யிந்தவகை மாட்டுவீரே. 12

மாட்டுகிறேன் யென்மகனே மாணுகேன
மகத்தான கற்பமென்ற மார்க்கஞ்சொல்லேன்
பூட்டுகிறேன் சிகரமென்ற நெல்லிச்சேரு
புதுமையுள்ள மகாரமென்ற நீருஞ்சேரு
ஆட்டுகிற ஆதிவஸ்தை யதிலேசேரு
யடங்காத யென்றாயாள் வஸ்துஞ்சேரு
நாட்டுகிற நாளையுந்தா னென்றதாக
நலமான தேவியைத்தா னூட்டுவாயே.

13

நாட்டா நாற்கோண முன்னேயிட்டு
நவவட்ட மிட்டேயறு கோணரிட்டுப்
பூட்டா முக்கோண மதின்மேலிட்டுப்
புகழான பிறைவட்ட மேலேபோட்டு
மாட்டா யென்றாயாள் முகந்தான்னைவத்து
மதிக்கவே ஆறெழுத்தை அகிலேசாத்தி
வாட்டா கற்பமதை மனதில்வைத்து
வாலைதனைப் பூசைசெய்து வணங்கிக்கொள்ளே.

14

கொள்ளவே நாதாக்கள் சாபந்தீருங்
கொடியதொரு வஞ்சகங்கள் குதித்தேயோடும்
அள்ளவே யாறுதல மடுத்துக்காணும்
ஆயியுட்பாதமது அறிவால் வாய்க்கும்
மெள்ளவே வாசியைத்தான் வாங்கிமைந்தா
மேன்மைபெற வேணுமென்று மனதிறற்றங்கி
வள்ளவே வஞ்சகத்தைக் கட்டறுத்து
மகத்தான கற்பமதை வணங்கிக்கொள்ளே.

15

கொள்ளவே மும்பூலங் கொண்டேயானுங்
குமரனென்றே யெந்தனுக்குப் பேருமாச்சு
அள்ளவே ஆயிரத்தெட் டிகழங்கண்டேன்
ஆறுகற்ப மகாரமுந்தா னடக்கிக்கொண்டேன்
வள்ளவே வயிரத்திரு விளக்கைக்கண்டேன்
வாலையுட சிலம்பொலியு மதிக்கப்பெற்றேன்
நள்ளவே நாதாந்தச் சுடரிற்சொக்கி
நாலைந்து வாசலையு மடைத்திட்டேனே.

16

அடைத்திடவே சிலம்பொலியுங் கேட்டேன்பானும்
ஐயையா காதிரண்டு மடைத்துப்போச்சு

படைத்திடவே ரோசமென்ற வெட்கப்போச்சு
பரிவான மயில்மீதிற் பாய்ந்துசென்றேன்
வடைத்திடவே வாசியின்மேற் சொக்கிக்கொண்டேன்
வயிரமங்கே யிருக்கின்ற வகையுங்கண்டேன்
முடைத்திடவே மும்மூலங் கொண்டதாலே
முருகனென்று யெந்தனுக்குப் பேருமாச்சு. 17

பேராகி யூராகிப் பெரிதுமானேன்
பேசாத வஸ்துவென்று பேருங்கொண்டேன்
ஆரூகி யஞபுரு வெளியுமானேன்
அழியாத வஸ்துவென்று அருளும்பெற்றேன்
நேராகி நிர்மலனுய் நிர்மதியுமாகி
நீங்காத பொருளாகி நிறைந்தேன் நின்றேன்
பாராகிப் பருமலையாய்ப் படர்ந்தேயானும்
பச்சைமால் மருகனென்று பகர்ந்திட்டாரே. 18

பகர்ந்திட்டார் பராபரமு மானசோதி
பதிவான மெய்ஞ்ஞானம் பகர்ந்தேசெய்தார்
அகர்ந்திட்டார் அம்மூலம் உபதேசித்தார்
ஆறுவரை யூருவி அறியச்சொன்னார்
இகர்ந்திட்டார் ரீராறு தலமுஞ்சொன்னார்
இரவிமதி சோலையிலே இருக்கச்சொன்னார் ✓
தகர்ந்திட்ட லிந்துவையுங் கட்டச்சொன்னார் ✓
சண்முகந்தா னென்றுசொல்லிச் சாற்றினாரே. 19

சாற்றினார் மேல்மூலத் தருவுஞ்சொன்னார்
சராசரங்க ளுள்ளதெல்லாஞ் சார்ந்தேநின்றேன்
ஏற்றினு ரெனதுபிரா னெனக்குமைந்தா
யெல்லையில்லாப் பேரொளியை அறியச்சொன்னார்
வாற்றினார் வஸ்தோடே வஸ்தாய்நிற்க
வாசியென்ற வாடிவேலை வருந்தித்தந்தார் ✓
ஆற்றினு ரஞபமாந் தன்னிலேதான்
அடங்கியே அனுதினமும் வாழ்ந்திட்டேனே. 20

வாழ்ந்திட்டேன் புருவமைய மதனிற்சென்றேன்
வாசியென்ற வாடிவேலை வாங்கிக்கொண்டேன்
வாழ்ந்திட்டே னிருவிழியை அடங்கிச்சென்றேன்
இயலான நந்தியிலே யிரங்கிவாழ்ந்தேன்

தாழ்ந்திட்டேன் சங்கரம் குபதேசஞ்சொன்னேன்
தாயான வஸ்துவையுந் தாங்கியுண்டேன் ✓
ஆழ்ந்திட்டேன் ஆதிவஸ்ஸைக் கண்டுகொண்டேன்
அதினாலே ஆறுமுக னென்றுபேரே. 21

பெற்றபேர் ஒருவராம் சொல்லப்போமோ
பேதையென்று மனதிலையம் வைக்கப்போமோ
அற்றபே ரழிகுழியில் வீழ்கப்போமோ
ஆருயிரும் வேறென்று நினைக்கப்போமோ
சித்தபெறத் தீவினைகள் செய்யப்போமோ
தெருவீதி யெங்குந்தான் திரியப்போமோ
அற்றபேர் அருபந் தன்னைப்போற்றி
அழகான சுடரிலே சொக்கியேறே. 22

ஏறடா பதின்மூன்று வருடமைந்தா
யென்மகனே மும்மூல மெண்ணிக்கொண்டு
காரடா கருவிகளைக் கொன்றுதானுங்
கருஞ்சாரை ரெண்டுமுதற் களற்றி நீயுஞ்
சேரடா சிங்கென்ற மௌனம்பூட்டித்
திரிபுரையை யனுதினமும் நெஞ்சில்வைத்து
நேரடா நித்தமுந்தான் வீசங்கூட்டி
நேர்மையுடன் பரகேதில் நீஞ்சுவாயே. 23

நீஞ்சலாய் நிமிஷத்திற் பெற்றுநீயும்
நிலையான பொருள்தன்னை நினைத்துக் கொண்டு
பாஞ்சபார் வாசியென்ற பதியிலேறிப்
பராபரத்தை யனுதினமும் நெஞ்சில்வைத்து
ஆஞ்சபா ரைந்தெழுத்தை நெஞ்சில்வைத்து
அனுதினமு மும்மூல மறிவாய்க்கொண்டு
வாஞ்சபார் வாசியைத்தான் நாட்டஞ்செய்து
வளக்கான பெண்ணாசை மனத்திற்றள்ளே. 24

தள்ளடா படுகுழியில் விழுகாதப்பா
தாயான சிற்பரையை மறவாதப்பா
அல்லடா பதின்மூன்று வருடமட்டும்
அழகான போகமுந்தான் அறிவாற்றள்ளு
மெள்ளடா கடுகொடுநல் லெண்ணெயுந்தான்
மேவியே தள்ளடா விரைந்துசொன்னேன்

தள்ளடா பதின்மூன்று வாண்டுசென்றால்
நலமான விந்துமுதற் கட்டும்பாரே.

25

பாரென்று பரபரனே பகர்ந்துசொன்னீர்
பதிவான மும்மூலம் போக்கச்சொன்னீர்
ஆமென்ற தத்துவத்தை யடக்கச்சொன்னீர்
ஆயிழையாள் போகமதை யகற்றச்சொன்னீர்
நானென்ற வாகியுட நாட்டஞ்சொன்னீர்
நாதாந்தப் பேரொளியின் நட்புஞ்சொன்னீர்
காரென்ற யோகத்தைக் கலந்துசொல்லுங்
கருவான மந்திரத்தைக் காட்டுவீரே.

26

காட்டுகிறே னறிவுள்ள பிள்ளாய்கேளு
கருவாகப் பதின்மூன்று சென்றபின்பு
ஆட்டுகிற அம்மென்று மௌனமூட்டி
ஆதிவஸ்தை யனுதினமு மறிவாய்க்கொண்டு
நாட்டுகிறேன் பதினெட்டு மாதமைந்தா
நலமாக வோரிடத்தில் நாடிநின்று
கூட்டுகிற குருபதத்திற் கூக்கலிட்டு
கூசாமல் மௌனத்தைக் கொள்ளுவாயே.

27

கொள்ளவே பாசிபய ராகுமாகுங்
குருவைநெல் பச்சரிசி தானுமாகும்
மெள்ளவே அலின்பால் தன்னிற்பொங்கி
மெய்ஞ்ஞானம் வேணுமென்று விரும்பிநீயுந்
தள்ளவே நித்தமொரு நேரங்கொள்ளு
தப்பாமற் பதிதானும் தளர்ந்துபோகும்
விள்ளவே யோகமதை விரும்பிப்பாரு
மெய்ஞ்ஞானி யென்றுவெளி யேறலாமே.

28

ஏறலா மாயிரத்தெட் டிதழும்தோணும்
என்மகனே அமுதமுந்தான் குமுளிபாயும்
மாரெலாம் விந்துவது கட்டிப்போகும்
அசையாத மணிபூரக மடங்கிநிற்கும்
பாரெலாம் பருமணியாய் வலுத்துப்போகும்
பச்சைமயி லுந்தனுக்குப் பகர்ந்துயீவார்
நேரெலாம் பரகெதியு முனக்குக்கிடும்
நித்தியமு மமுதந்தா னுண்ணலே.

29

உண்ணலா மதைவிட்டார் கற்பமில்லை

ஒருமணியாய்த் திரட்டிவைக்கு முறுதியாகத்
திண்ணலா மதுவல்லோ கற்பங்கற்பந்

திவினைகள் தான்கற்றுந் திடமாய்ச்சொன்னேன்
நண்ணலாம் வுசிநடு வீதிதோணும்

நாலைந்து வாயலையு மடைத்துக்கொள்ளும்
கண்ணலாங் கருவிழியுஞ் சொருகிப்போகும்

காரணசற் குருவென்று கருதுவாரே.

30

கருதவே பென்குருவே தடமுஞ்சொன்னீர்

காரியமாய் வாசியைத்தான் அடக்கச்சொன்ன

அருதவே யாறுதலந் தெரியச்சொன்னீர்

அப்பாலும் போகமதை யடக்கச்சொன்னீர்

பொருதவே பெப்படித்தான் வாதிதன்னைப்

போதரவாய்க் காணுகிற புகலுஞ்சொல்லுங்

கருதவே மும்மூலம் பிரித்துச்சொல்லுங்

கருவூறிற் காங்கயனே கருவாய்த்தானே.

31

கருவாகச் சொல்லுகிறேன் மாணுகேளு

கருவான குண்டலியை மேலேனோக்கி

உருவாக மேனோக்கிப் பார்க்கும்போது

உத்தமனே பிடரிவழி யுயர்ந்துவோடும்

மருவாக நித்தமுந்தான் பீசங்கூட்டு

அப்பனே வருடம்பதின் மூன்றுமட்டும்

குருவாக நீயறிந்து கூர்மைபாரு

குருவறிய வாசியுந்தான் குதியாதென்றே.

32

குதியாது குறுகாது உடல்தானப்பா

கூர்மையது நீளாது குறையாதப்பா

அழியாது உடல்தானு முப்பாதப்பா

அருபகடர் தன்னிலே அறிவாய்க்கூட்டும் }

பதியாது பதியிரவி மேலேநோக்கும்

பலபல விதங்களெல்லாம் பாழாய்ப்போகும்

நதியாது நதிச்சாரை கட்டிப்போகும்

நமனுடைய நிலையெல்லாம் நாசமாமே.

33

நாசமறப் பண்ணுமடா மும்மூலங்கொண்டால்

நல்வினையுந் திவினையு மிரண்டும்போகும்

பாசமறப் பண்ணுமடா வஸ்தையுண்டாற்
பலபல புத்தியெலாம் பாழாய்ப்போகும்
வாசமறப் பண்ணுமடா வாசிநாட்டம்
வழக்கான சுழிமுனையும் வாரிக்கொள்ளுந்
தூசமறத் தூரியமுந்தான் தூர்ந்துபோகுந்
துவாதசாந் தத்திலேறி தொழுதுநில்லே.

34

நில்லடா வாக்குமன மொன்றாய்நிலு
நிட்சயத்தைப் பற்றியினி நினைவாய்நிலு
அல்லடா ஆறுதலங் கடந்தீரானல்
ஆயிரத் தெட்டுமாத் தழகுமுண்டு
வல்லடா வரசியைத்தான் மேலேநோக்கு
மைந்தனே கீழ்நோக்க மாட்டாதப்பா
அல்லடா யிதைபறிந்து செய்தீரானல்
ஆத்மாவும் நியாச்ச யையாபாரே.

35

பாரப்பா மும்மூலம் பகரக்கேளு
பாழான அன்னமுந்தான் புசித்தீரையா
ஆரப்பா மூன்றுபங்கு கழிந்துபோச்சு
ஆத்மாவும் உன்னைவிட்டு அகன்றுபோகும்
நேரப்பா மூன்றையுந்தான் கொண்டாயானல்
நிட்சயமாய் மும்மூலம் நிலையிதாகும்
காரப்பா ஆத்மாவுங் கழன்றுபோகார்
கள்ளனையும் ஒருநிலையில் கட்டலாமே.

36

கட்டலாங் கபடற்ற சிந்தனாவாய்
கைலாய தேகமடா கருணையாகும்
வெட்டலாங் காலனையு மிரட்டிமைந்தா
வேல்முனையி லேறிவினை யாடலாம்நீ
தட்டலாந் தமர்துறக்கும் வாசல்தோணுந்
தாயான சிற்பரையுந் தனதேயாவாள்
முட்டலாஞ் சூரசங் காரஞ்செய்து
முடுக்கலாங் கருவிகளை முடுக்கலாமே.

37

முடுக்கலா முச்சுடரின் தைலத்தாலே
முதலான மனக்குளிகை முறையாய்மைந்தா
தட்டலாம் நாதாந்த (நந்தி) தன்னிலேறி
தனதான வுறன்முறையைச் சண்ணிப்போடு

கட்டலாங் காமத்தைக் கருவாய்மைந்தா
காரணமா மும்மூலங் கருணையாலே
கட்டலாம் நாதமணி ஒன்றுதாக
நலமாக வஸ்துவுட நூட்டந்தானே.

38

நாட்டமுடன் சும்பகபூ ரகமுமையா
நடுவான ரேசகமு மனறுவென்றாய்
வாட்டமுட னென்றாகக் கயறாய்வாங்கி
வாசையுடன் மேனோக்கி வலுவாய்நாணு
நாட்டமுடன் சதகோடி ரவியுத்தோணுந்
தமர்திறக்கும் வாசலங்கே தயவாய்த்தோணும்
பூட்டமுடன் பூசகத்தி லேறினாக்கால்
புத்திரனே பொல்லாப்பு போகுந்தானே.

39

போகுமடா பொல்லாப்பு சேவசெந்து
புத்திரனே மற்றதெல்லாம் நாமேயாகும்
ஆகுமடா அறுமுகனைக் கண்டோர்க்கெல்லாம்
ஆறுவகை யூடுருவி அறிவிறச்சேர்க்கும்
நாகுமடா நாதமணி தானேகட்டும்
நல்வினையுந் தீவினையு மாண்டுபோகும்
மாகுமடா பராபரமு முனக்குச்சித்தி
பதிவாகப் பரியேறி நடத்தலாமே.

40

நடத்துவா யோகமுந்தான் தாண்டித்தானால்
நலமான சும்பகத்தில் நாடிச்செல்லு
அடத்துவா யோங்காரத் துள்ளொடுங்கி
ஆதிவஸ்து வுண்டென்றும் அறிவிற்பங்கி
முடத்துவாய் முன்னணியாய்ப் பூசைசெய்து
முதண்ட பிரமனையு மோதித்தாக்கிக்
கடத்துவாய் கரிமாலே கருவாய்க்கொண்டு
கருவிகளைச் சேரழித்து கடைத்தேறுவாயே.

41

ஏறுவா யிப்படியே ஆனபின்பு
என்மகனே அங்கிஷ்ட மாகிப்போவாய்
தேருவாய் கற்பூரச் சுடர்போல்நிற்பாய்
தேவியுந்தா னனுதினமுந் தொண்டுசெய்வாள்
தேருவாய் பரகெதியு முனக்குக்கிடும்
தேரான ரவிமதியு மாண்டுபோகும்

பாருபார் பராபரனு நீயுமாவாய்
பழுதில்லாச் சித்தனென்று பகரலாமே. 42

பகரலா மென்றுநீ சொன்னீரையா
பதிவான யோகமென்ற பதுவைசொல்லும்
அகரலா மரீபீடம் அறியச்சொல்லும்
ஐந்தெழுத் தானத்தையு மறிவாய்க்காட்டும்
இகரலாம் பிராணாய மறியச்சொல்லும்
ஒத்திரகிரி மலையிலே யிருக்கச்சொல்லுந்
தகரலாம் தந்தியுட தணுவுஞ்சொல்லுந்
சண்முகனே சடாகுரனே சாற்றுவிரே. 43

சாற்றுக்கிறே னென்மகனே மாணுகேளு
சத்தியமாய் யோகமென்ற தனுவைச்சொல்வேன்
ஏற்றுக்கிறேன் முன்சொன்ன மெளனம்பூட்டி.
யின்பமுடன் பேரொளிவு மெண்ணிக்காணும்
வாற்றடா நித்தமுந்தான் ஒண்ணரைபீஜம்
வளமான பிராணாயம் வசமாய்க்கூட்டு
போற்றடா பதினெட்டு மாதமட்டும்
புத்திரனே பிராணாயம் பொருந்திக்கூட்டே. 44

கூட்டியே யோகமுந்தான் பார்த்தீராணல்
குறையாத பேரொளியைக் குணமாய்க்காண்பாய்
ஆட்டியே அருபவெளி நீயுமாவாய்
ஆவிரத்தெட் டிதழ்மலரும் அறிவாய்க்காணும்
நாட்டியே அமுதமுந்தான் வடியுமைந்தா
நகரமென்று பேச்செல்லாம் நாசமாகும்
பூட்டியே பூரணம்போ லிலங்குந்தேகம்
புதுமைசார சாங்கனெல்லாம் போக்கலாமே. 45

போக்கலா மைந்தெழுத்தின் வகையைக்கேட்டாய்
புத்திரனேயைந்தெழுத்தைப் பிரித்துச்சொல்வேன்
ஆக்கலாஞ் சிகாரமென்ற நீருமொன்று
அப்பனே மகாரமென்ற நீருமொன்று
வாக்கலாம் உகாரமென்ற நாதமொன்று
மைந்தனே அகாரமென்ற வஸ்துவொன்று
நாக்கலாம் நாதமணி சிவந்தானென்று
நலமாகப் பஞ்சகரு யிதுதானாச்சே. 46

ஆச்சப்பா மிதுவல்லோ கற்பங்கற்பம்

அடங்காத மும்மூலம் அருமையாச்சு
எச்சப்பா சொல்லக்கேள் வெறிருக்குதென்று
என்மகனே யென்னசொல்லே நிந்தமார்த்தம்
வாச்சப்பா யிதைபுண்டால் வலுத்துப்போச்சு
வாசியென்ற சவ்வாரி வருகும்போது
மூச்சப்பா மூச்சற்ற மிடமுந்தோணும்
முலையான சுடர்தனிலே முழங்கலாமே.

47

முழங்கவே கருவிகளுங் குதித்தேயோடும்
முச்சுடரு மொன்றாகி முழங்கிநிற்கும்
தழங்கவே தேகமுந்தான் வலுத்துப்போருந்
தாயான சிற்பரையுந் தனதேயாவான்
கழங்கமில்லா சுழிமுனையில் நாட்டம்வேணும்
கண்டறிந்தோன் சித்தனவ னாகவேணும்
இணங்கலா மிம்மூலங் கொண்டாரானல்
ஈசனுக்கு மேலாக விருக்கலாமே.

48

இருக்கவடா சொல்லுகிறே மின்னங்கேளு
மிதமான பூசையுந்தான் செய்யும்போது
அருக்கவடா ஓம்நமசி வாயமென்று
ஆறுதல வீட்டினையு மடக்கஞ்செய்து
பெருக்கவடா பிராணயங் கூட்டவேணும்
பிசகாமல் சிங்குவையும் பூட்டவேணும்
நெருக்கவடா நிர்ணயமாய நின்றிரானல்
நிசமான பரகெதிக்கு நீஞ்சலாமே.

49

நீஞ்சலா மிதைவிட்டால் கற்பமில்லை
நித்தமுந்தா நிம்மூலங் கொள்ளவேணும்
பாஞ்சாலஞ் சிகாரமுடன் மகாரம்ரெண்டும்
பத்தியுடன் அணுவளவு விட்டிடாதே
வாஞ்சலாம் பதின்மூன்று வருடங்கொள்ளு
வாசியென்ற மயில்மீதி லணைந்துநில்லு
ஆஞ்சலா மைவருந்தான் பட்டுப்போவார்
ஆன்மாவைக் காணலா மறிந்துபாரே.

50

பாரப்பா அப்படியே உண்டேன்யானும்
பலவிதயோ சனைகளெல்லாம் பாழாய்ப்போச்சு

ஆரப்பா மும்மூல மடுத்துக்கொண்டேன்
 ஆதிவஸ்தையனுதினமும் பணிந்து கொண்டேன்
 நேரப்பா யோகத்தினிலே (யாகி) நின்றனுகொண்டேன்
 நிச்சயத்தைப் பத்தியுட நிலைத்துக்கொண்டேன்
 காரப்பா கருவிகளும் பட்டுப்போச்சு
 கார்த்தேனென்று எந்தனுக்குப் பேருமாச்சே. 51

பேராகி ஊராகி பெரிதுமானேன்
 பின்னுமுன்னு மோடுகிற தலையுமானேன்
 நேராகி நிலையாகி நின்றனுகொண்டேன்
 நிச்சயத்தைப்பத்தியுட நிலைத்துக்கொண்டேன்
 பாராகிப் பருவமதாய பலவிதமுமானேன்
 பச்சைமயி லேறியுநான் பரிந்துசென்றேன்
 நாராகி நாதமுந்தா னுண்டுகொண்டேன்
 நானென்று மெந்தனுக்கும் பேருமாச்சு. 52

நானென்று பேரெடுக்க வருமோசும்மா
 நாடியே மும்மூலங் கொள்ளாதார்க்குக்
 காதமல்லத் தூரமல்லச் சொன்னேன்பாரு
 கண்முக்கு மத்தியிலே கருதிப்பாரு
 பாகமல்லோ பாகெதியுங் கிடைக்குமைந்தா
 பருமணியாய்த் தேகமுந்தான் திரண்டுபோகும்
 ஆகமல்லோ ஆறுதல முருவியேறும்
 அதினாலே ஆறுமுக மென்றுபேரே. 53

பேச்சிட்டு வாயினுற் பேசினாலும்
 பிழைவருமே மும்மூலம் பிரித்துச்சொன்னால்
 ஆச்சிட்டு ஆதிவஸ்தை யறியாவிட்டால்
 அனலாகக் கொடுத்திடுமே தேகமப்பா
 வாச்சிட்டு வாசியிலே யேருவிட்டால்
 வாரிவிடு முன்னையுந்தான் மைந்தாசொன்னேன்
 மூச்சிட்டு முனையில்நின்று முழங்கிநீயும்
 முச்சுடரா யென்றைக்கு முழங்கினில்லே. 54

நில்லடா மும்மூலங் கொண்டுதானும்
 நிலையான வாசியைத்தா னினைத்துப்போற்று
 அல்லடா கற்பமுந்தான் கொள்ளாமற்றான்
 அறிவான வாசியைத்தான் யெற்றினுக்கால்

மெல்லடா தேகமுந்தான் ஒத்துப்போகும்
மேன்மையுள்ள வாசியுந்தான் குத்துவோடும்
வல்லடா வல்லவனுய்க் கற்பன்கொண்டு
வாய்வான வாசியைத்தான் வாங்குவாயே. 55

வாங்கியிட ரவிகுளிகை மதியில்கட்டும்
வாரிவிடும் பிரமத்தில் வளர்ந்தேதிற்கும்
ஏங்கியிட மனக்கண்ணுந் தீர்ந்துபோகும்
ஏல்லையில்லாப் பேரொளியு மொன்றுமாய்க்கும்
தாங்கியிடத் தமர்ந்திரங்கும் அமுதம்பாயுஞ்
சண்டனென்ற சூரனையுஞ் சண்ணிக்கொள்ளுந்
மூங்கியிட மும்மூல மற்றுப்போகும்
முக்கியமாய்ச் சிவபோகம் வாய்க்குந்தானே. 56

வாய்க்குமோ வாயாதோ வென்றுநீயும்
மனதிலே தயங்கியினி அலரவேண்டாம்
எய்க்குமே ஞானமெல்லா முன்னேக்கட
பேசுந் தப் பிரமைவந்து யிழுந்துக்கொள்ளுந்
தாய்க்குமே தாய்பதத்தைப் பூசைசெய்து
தானவனுய்த் தானாக நிலைத்துவாழ்ந்து
காய்க்குமே கருவிகளைக் கழற்றிப்போட்டு
காரணசற் குருவைநீ கண்டுகொள்ளே. 57

கொள்ளவே கருவிகளைக் கொன்றுபோட்டேன்
கோளற வாசியைத்தான் கற்றதுபார்த்தேன்
அல்லவே யறுமுனையை யறிந்துகொண்டேன்
அப்புரம் பனிரெண்டு தலமுற்கண்டேன்
வல்லவே பனிரெண்டை யடக்கிப்பென்றேன்
வாய்வான சுழல்காற்றில் மருவிச்சென்றேன்
மெல்லவே பூமலர்கள் வாசங்கண்டேன்
மேதினியைத்தான் படைத்தேன்விரித்துக்கொள்ளே.

கோளடா மேகநிறம் முண்டுகொண்டேன்
கேணிபெனும் முக்குழியைத் தன்விரிப்போட்டேன்
ஆளடா அவ்ஹரி லிருந்துவாழ்ந்தேன்
அதிசயங்க ளுள்ள தெல்லா மறித்துக்கொண்டேன்
நாளடா நாள்வளப்பஞ் செய்யாமற்றான்
நந்திதனி லேயியுந்தா னடனஞ்செய்தேன்

- பாளடா பஞ்சபூத நிலையுங்கண்டேன்
பாய்ந்துமதில் மீதேறிப் பரிந்திட்டேனே. 59
பரிந்திட்டே னவ்வூரில் குடிபுகுந்தேன்
பஞ்சவர்ணப் பாவாடை பரிந்துகொண்டேன்
அறிந்திட்டே னூரூர் லடங்கிறின்றேன்
ஆதிவஸ்து வானதைபு மறிவாற்கண்டேன்
தெரிந்திட்ட ஞானநிலை தன்னைக்கண்டேன்
நிட்சயமாப்த் தத்துவத்தி னுறுதிகண்டேன்
அறிந்திட்டேன் வாசிவடி வேலைவாங்கி
வல்லவனுக் குபதேச மாட்டினோமே. 60
மாட்டினேன் பூருவத்தில் சித்தினாலும்
மதலையா யனுதினமு மதிக்கப்பெற்றேன்
நாட்டினேன் சிங்குவைத்தான் பிடித்ததாலே
நமனெழுத்தும் நாடிடவே நாசமாச்சி
வாட்டினேன் வாசியிலே வளர்ந்ததாலே
நமனெழுத்தும் நாடிடவே நாசமாச்சி
வாட்டினேன் வாசியிலே வளர்த்ததாலே
வாலைக்குப் பிள்ளை பென்று மதிக்கப்பெற்றேன்
காட்டினேன் கருநெல்லி யுண்டதாலே
காரணசற் குருவென்று கருதலாச்சே. 61
கருதவே புலியூரில் புகுந்துவாழ்ந்தேன்
கபடற்ற சித்தனென்று கருதலானேன்
அருதவே ஆறுபில மடுத்துக்கண்டேன்
அதினாலே அரசனுக்கு அசானானேன்
பொருதவே புலியூர்க்கு மேற்கேசென்றேன்
பொல்லாப்புக் களங்கமதைப் போர்க்கிவிட்டேன்
கருதவே மகாரமென்ற நீரையுண்டேன்
கர்த்தனையு மதனாலே காணலாச்சே. 62
காணாத காட்சியெல்லாங் கண்டுக்கொண்டேன்
கருதவே வேடமுந்தான் கருறிக்கொண்டேன்
பூணாத ஆபரணம் பூண்டுக்கொண்டேன்
புகழான வேடமுந்தான் தரித்துக்கொண்டேன்
நாணாத நாணமெல்லாம் நாசமற்றேன்
நல்வினையுந் தீவினையு மிரண்டுமற்றேன்
தானான மயில்மீது லேறிக்கொண்டேன்
தந்திமுகன் றனக்கிளைய சாபிநானே. 63

நானான நானவனாய் நானுமானேன்
 நங்கைகசிவ காமிக்குத் தனையனானேன்
 ஊனான உற்பனமா புலகமானேன்
 உள்வீட்டுக் குள்விரிஞ்சு மொவியுமானேன்
 மானான மாலயனு நானுமானேன்
 மரகதப்பச் சையம்பாள் மதிக்கப்பெற்றேன்
 ஆனான அருபவெளி ஒளியுமானேன்
 ஆதிவஸ்து வான துவும் நன்றாய்ப்பாரே. 64

பாரப்பா உலகமெல்லாம் படர்ந்துநின்றேன்
 பத்தருட பங்கிலையும் பதியாய்வாழ்ந்தேன்
 ஆரப்பா அஷ்டாங்க நிலையைப்பெற்றேன்
 அரிதான மயக்கமதர் யருளாய்நின்றேன்
 நேரப்பா நிறைமதியாம் ஆத்தாள்வீட்டில்
 நிறுத்தினின் நிருக்கையிலே நிதானங்கண்டேன்
 காரப்பா கருக்கிடையுங் குருக்கிடையுங் கண்டேன்
 கபாலமங்கே தூரத்திவிடுங் கண்டுகொள்ளே. 65

கொள்ளடா நான்சொன்ன மூலம்போலே
 குருவறியச் சொல்வார்கள் கூர்ந்துகேளு
 அல்லடா பெணைப்போல சொல்வாருண்டோ
 அடங்காத மௌனசித்து மூலந்தன்னை
 வல்லடா வல்லவர்க்குச் சொல்லிவிட்டேன்
 வழிபாதை யானதொரு வகைகளெல்லாம்
 மெல்லடா யிதையறிந்து மெய்ஞ்ஞானங்கொண்டால்
 மேதினியிற் சித்துவினை யாடலாமே. 66

ஆடலா மம்பரத்தி லடுத்துபேயி
 ஆயிரமு முக்கம்பத் தறிவிலநின்று
 பாடலாம் பதினெட்டு இராகபாஷை
 பருமணியிற் சென்றுபரி யேறிக்கொள்ளும்
 நாடலாம் மாணையுந்தா னுதைத்துப்போடு
 நரகமென்ற பேச்சையெல்லாம் நாசமாக்கும்
 காடெல்லாம் வெட்டிக்கரு வழித்துப்போடுங்
 கருச்சாரை வெண்சாரை கழன்றுபோமே. 67
 கழறுகின்ற நரம்பெல்லா மிஞ்சிப்போகும்
 கனமான மும்மூலக் கணையினாலே

அழுகின்ற பாசமெல்லா மற்றுப்போகும்
அருபவெளி தன்னிலே யடங்கிநிற்கும்
தளருகின்ற தாய்பதத்திற் றுனேசேர்க்குந்
தத்துவந்தொண் ணுற்றாறுந் தடுத்துப்போடும்
வளருகின்ற வாய்வான யோகத்தாலே
வச்சிரமிட்ட தேகமாய் வளருந்தானே.

68

வளருமடா யிந்தமுறை யறியவேணும்
மரகதப்பச் சையிலே வளரவேணும்
அளருமடா அழிசூழியைத் தள்ளவேணும்
ஆயியுட அட்சரத்தைத் தெரியவேணும்
தளருமடா தாய்பதத்தைப் போற்றவேணும்
தத்தையெனும் வெளிதாண்டி யிருக்கவேணும்
கழறுமடா காமத்தைக் கட்டவேணும்
கருவிகளைக் கொன்றுகடைத் தேறுவாயே.

69

தேறுவது லெகுவல்ல வாய்ப்பேச்சல்ல
தெளிந்துசிவ யோகியென்றும் தேறுவான்காண்
மேருவது மோதல்போல் பருவமாவான்
மேலான பதவியிலே மேலிக்கொள்வான்
ஆருவது ஆசையென்ற கலக்கம்போகும்
அகஸ்தியனே உந்தனுக்கு அறியச்சொன்னேன்
தேருவது நிட்சயமும் தானங்காட்டும்
நிலவறையிற் நீபம்போல் நிற்கலாமே.

70

நிற்கலா மென்றுமே சொன்னீரையா
நிமலனுக்கு உபதேசம் நீருஞ்சொன்னீர்
எக்கலா மீராறு தலமுஞ்சொன்னீர்
யிந்திரகிரி பர்வதத்தி லேறச்சொன்னீர்
மிக்கலாம் ஆத்துமாலை என்றேயன்றி
மேதனியில் தெய்வங்க ஞண்டோசொல்வீர்
பக்குவமாய் ஞானமது பதியச்சொன்னீர்
பாவெளியி லுண்மைதனைப் பகருவீரே.

71

சொல்லுகிறேன் என்மகனே மாணுகேளு
சூட்சமெல்லா மவனுடைய சூட்சமல்லால்
வெல்லுதற்கு வேறுமொரு விதமுங்காணும்
வெட்டவெளி பென்றுநிசம் வெளியேமைந்தா

அல்லுகின்ற அன்பமாவே ஒன்றேதெய்வம்
அவ்விடிலே தெய்வமுந்தா கோயாயில்லைத்
தள்ளுகிற கருவிகளைத் தள்ளினாக்காற்
ஞானவளை தனக்குள்ளே அறியலாமே.

72

அறியலாம் பூரணமே ஒன்றேதெய்வம்
அபுருப மானதுவு மதுதானப்பா
தெரியலா மும்முலங் கொண்டால்மைந்தா
தீவினைகள் தாழங்கித் தெளிந்துபோவாய்
அறியலாம் வழிபாதை யிதுதானப்பா
வவ்வுவையுந் காணுதற்கு வாகையிதாகும்
பரியெல்லாம் பரிபோகும் பாவம்போகும்
பரகெதிக்குப் பாயந்துவினி யேறலாமே.

73

எறலா மென்றுசொல்லி சொன்னீரையா
யிவ்வுலகில் தெய்வஞ் டெய்வஞ் டெய்வம்
பேரெலங் கூடி ஆ லயந்தான்கட்டிப்
பேசாத கல்லுகளைப் பிடித்துவைத்து
பாரெலம் பூசைநை வேத்தியஞ்செய்து
பலருமே கூடியதைப் பணியலாமோ
வேறலால் அவரொருவ ரென்றுசொன்னீர்
வேல்முருகா யிந்தவகை விளம்புவினே.

74

விளம்புகிறே னறிவுள்ள மைந்தாகேளு
விதமாக அப்படியு மில்லாவிட்டால்
நலம்பெறவே ஞானமதைப் பார்த்துத்தானும்
நாட்டி யுள்ள ஜனங்களெல்லாம் யோகியாவார்
தலம்பெறவே அதையறிந்து சிவஞரையா
தான்படைத்த வுலகத்தை மயக்கிப்போட்டார்
வளம்பெறவே ஞானமெல்லா முன்னுல்லிட்டால்
வவ்வுவான பொருளறியா வரிதுகாணே.

75

காணப்பா கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றும்
காசினியிற் செம்பாலே விகரகந்தானென்றும்
பேணப்பா உலகத்தோர் தங்களைத்தான்
பேய்போலே திரிந்தலையப் படைத்தாரீசன்
நாணப்பா தேவதையைப் பணிந்திட்டாலும்
நதிகளெல்லாம் தேடிப்போய் முழுகினும்

ஊணப்பா உள்வீட்டுக் குள்ளிருக்கும்
மொஸிவுள்ள வஸ்துவைக் காண்பரிதுகானே. 76

காணடா பெழுத்துதா னென்றுசொல்லே
காசினியோர் செய்கின்ற கதைபைக்கேளு
ஆணடா அஷ்டான நியமஞ்செய்து
அனேகநதி தெய்வஸ்தலந் தொழுதிட்டாலுந்
தானடா தவமமல்ல முத்தியல்ல
தாணிநுந்து வாழ்வோமென்று ஸ்நானஞ்செய்து
ஊனடா உருண்டவர்கள் கோடாகோடி
உத்தமனே ஞானநிலை உறுதிக்கானே. 77

உறுதியாய் ஞானத்தைப் பாராமற்ற
ஹருண்டவர்கள் கோடான கோடியப்பா
அறுதியாய் ஞானமதைப் பார்க்கவேணு
மான்மாவை யனுதினமும் தேற்றவேணும்
நிறுதியாய் நிச்சயத்தை யறியவேணும்
நீடுழி காலமுந்தான் வாழவேணும்
வறுதியாய் வாழ்வான கயிலேநாக்கி
வகையான மும்மூலம் வருந்திக்கானே. 78

காணப்பா மனதடங்கி அறிவில்நில்லு
காரணமாய்ச் சற்குருவைக் கண்டுபோற்று
பூணப்பா முன்சொன்ன மூலமென்னும்
புவனசரா சரங்கனெல்லா மறிந்துபாரு
நாணப்பா அப்படியே யிருந்துவாழ்ந்தேன்
நந்திதரி சனங்கண்டு நடுவாய்நின்றேன்
ஊணப்பா உலகிலுபத் திரியமற்றேன்
ஒடுக்கான கம்பத்தில் ஒடுங்கினேனே. 79

ஒடுங்கினேன் ஒங்கார நிலையிற்குள்ளே
யுற்பனமாய்ச் சிவலிங்க முள்ளேகண்டேன்
நடுங்கினேன் மும்மூலங் கொள்ளும்போது
நாற்பத்து முக்கோணம் நடுவாய்ச்சென்றேன்
அடங்கினே னான்மாவுக் குள்ளேமைந்தா
அடங்காத சித்தனென்று அறிவுட்சேர்ந்தேன்
தடங்கினேன் நந்திதரி லேறிக்கொண்டேன்
தாய்பதத்தை பென்னுளும் போற்றினேனே. 80

போற்றினே னெவ்வுயிரும் நான்தானென்று
 புத்திரனே பூர்வகனம் வினைகள்போக
 ஏற்றினேன் முக்கோண ரவிக்குள்ளாக
 வியல்பான மும்மூல மேற்றிக்கொண்டேன்
 வாழ்த்தினேன் பாஷாண மூன்றுங்கொண்டேன்
 வஸ்தான வஸ்தோடே வணங்கிச்சென்றேன்
 கார்த்துநான் கருவிகளைக் கொன்றநாலே
 கார்த்திகையீஸ் வரனென்று மெனக்குப்பேரே. 81

ஈசனாய் எங்குமாய்ப் பரந்தேநின்றேன்
 இமையார்க்கு தெய்வமா யிருந்துவாழ்ந்தேன்
 வாசனும் வாசனாய் வாழ்ந்தேநின்றேன் [ன்
 வாய்த்ததொருமூன்றெழுத்தை அறுத்துக்கொண்டேன்
 காசினியி லிபாவருமே தெளிந்துபோற்றி
 கருதினேன் ஞானமிரு நூற்றுக்குள்ளே
 பாசனாய் பாசமதை யறுத்துப்போட்டேன்
 பச்சைமயில் மீதேறிப் பறந்திட்டேனே. 82

பறந்திட்டேன் பராபரத்திற் பாய்ந்துயேறி
 பல்லாரிரம் கோடியண்டம் பாய்ந்துசென்றேன்
 அடைத்திட்டேன் அருபவெளி தானுமாகி
 ஆயிரத் தெட்டுமல ராகிநின்றேன்
 நிறைந்திட்டே னிமலியுட பாதம்போற்றி
 நீசனென்ற சூரனையும் நிறைநாயக்கொன்றேன்
 வரைந்திட்டேன் வாய்வான காட்டினாலே
 வாசியென்ற வடிவேலே வாங்கினேனே. 83

வாங்கினேன் வேலையுந்தான் கூர்மைசெய்து
 வஞ்சனென்றையவரையும் வதைத்துக்கொன்றேன்
 ஏங்கியே சூரனையு மிறுத்திக்கொன்றேன் [ன்
 இன்பதுன்ப மிரண்டையுந்தான் நீக்கிப்போட்டேன்
 தாங்கியே தாய்ப்பூசை செய்துக்கொண்டேன்
 தயங்கியே உறன்முறையைத் தகர்த்துபோட்டேன்
 ஓங்கியே ஒருநிலையா பொடுங்கிநின்றேன்
 ஓம்நமசி வாயமென்று உரைத்திட்டேனே. 84

உறைத்திட்ட ஞானமெல்லாம் பார்க்கவேணும்
 உத்தமனே உலகத்தி லிருந்தாலென்ன

துறைந்திட்ட மாண்பொருள் தேடியென்ன
துசங்கட்டி டூவுலகை யாண்டுமென்ன
நிறைந்திட்ட மாடமும்தான் கூடங்கூட்டி
நீனிலத்தில் திரிந்ததனால் வருவதேது
பன்றந்திட்ட பராபரத்தைப் பத்திநீங்கள்
பார்தனிலே நெடுநாளும் வாழ்வென்றே. 85

வாழ்வென்று அகஸ்தியனே வகையுஞ்சொன்னேன்
வாய்த்ததொரு ஞானமெல்லா மதிக்கச்சொன்னேன்
தாழ்வென்று கேட்டால் பென்னசெய்வோம்
தமார்க்கினையுங் கடைத்தேற மாட்டாதப்பா
நானைவந்து எமன்பிடித்துப் போனாலுந்தான்
நாதாந்த சொர்க்கமுந்தான் வாராதப்பா
தாழ்வென்று நீங்களுந்தான் கெட்டுப்போனால்
தானென்ன செய்வதடா தானாய்நிலு. 86

தானவனாய்த் தன்மனமாய் நினைக்கவேணும்
சச்சிதா னந்தவொளி தாண்டவேணும்
ஊனென்ற உலகத்தில் வாழவேணும்
உபயம திற்குகங் காணவேணும்
நானா லென்றுகவி பாடினாலும்
நாதாந்த பேரொளிவு நட்பைக்காணார்
அனா அநிவஸிதை யறிந்துமைந்தா
அசுர்களை நங்கையு மறுத்திடரே. 87

அறுக்கவே வேணாமடா மனதழுக்கை
யறுத்தாக்கா லவன்யொகி யவனேசித்தன்
பெருக்கவே பிராணயங் கண்டுநீயும்
பிசகாமல் பிராணயங் கூட்டிச்செய்து
தருக்கவல்லோ தாய்கதத்தைப் போற்றிசெய்து
தமார்க்கினையுங் கடைத்தேற வேணுமென்று
இருக்கவல்லோ வேணுமென்று சொன்னேனப்பா
ஈடழிந்து போனாக்கா லென்னசெய்வேன். 88

என்னமோ பெட்டிபேர வென்றுநீயும்
இருந்தாக்கா லாரிவிடுஞ் சொன்னேன்பாரு
வன்னமோ வாய்ப்பான மும்மூலத்தை
மைந்தனே யனுதினமு முண்டுதேரு

நன்னமே நாதாந்த அறிவிற்சேரும்
நாலைந்து வாசலை யுடைத்துக்கொள்ளு
முன்னமே சொன்னதொரு முறையைக்கொண்டு
மூதண்ட பிரமத்தில் முழங்குவாயே.

89

முழங்குகின்ற சத்தமடா யிடிபோல்வீழும்
முச்சுடரு மொன்றாக மோதிக்கொள்ளு
அழங்குகின்ற அலுவரையு மெடுத்தேபோடும்
அப்புறமுந் தோற்றுக்கின்ற ரவியும்வீசும்
மழங்குகின்ற மனோன்மணியாள் வாசல்சென்று
மந்திரத்தைக் கட்டித்து மதிக்கப்பெற்று
இறங்குகின்ற வடிவாகி யிருந்துவாழ்ந்து
ஈசனுக்கு மேலாக யிருந்துகொள்ளே.

90

தொள்ளவென்று உந்தனுக்குப் புத்திசொன்னேன்
குறையாத பரகேதியைப் பெறவேசொன்னேன்
அல்லவென்று அரிபீடம் பார்க்கச்சொன்னேன்
ஆயிரத் தேட்டுமல ரறியச்சொன்னேன்
வல்லவென்ற வாமமதை யுண்ணச்சொன்னேன்
வாய்வான சுழலிலே வாழச்சொன்னேன்
மெல்லவே மெய்ஞ்ஞானங் கூடச்சொன்னேன்
மேன்மையுள்ள பரகேதியில் மேலிக்கொள்ளே. 91

தொள்ளவென்று யென்குருவே குமாநாதர்
கொடியதொரு ஞானமெல்லாம் கூர்ந்து சொன்னீர்
அல்லவென்று தெய்வம்பே நில்லையென்றீர்
அருபமாய் நின்றபொரு ளாகுமென்றீர்
வல்லதொரு வஸ்தோடே வாழச்சொன்னீர்
வாழ்வான சுழல்தனிலே யிருக்கச்சொன்னீர்
மெல்லதொரு மெய்ஞ்ஞான ஆன்மாவாகும்
மேதினியி லிருக்கின்ற சொருபஞ்சொல்லே. 92

சொல்லுகிறே னென்மகனே நன்றய்க்கேளு
சூட்சுமுள்ள ஆன்மாவுஞ் சுருதிமார்க்கம்
வெல்லுகிறே னென்னுளுஞ் சொல்லக்கூடா
வெட்டவெளி யானதொரு சொருபந்தன்னை
அல்லுகிற ஆணாமல்ல பெண்ணாமல்ல
அப்பனே அவியல்ல சொன்னேன்கேளு

தள்ளுகிற பெரிதல்ல சிறிதுமல்ல
தானாக நின்றவர்கள் தன்மைதானே.

93

தானென்ற உள்வீட்டி விருந்தசேதி
தம்பிரான் தனையறிய வகையைக்கேளு
ஊனான முன்சொன்ன மூலமுண்டா
லுத்தமனே சோதிதனை உள்ளேகாண்பாய்
தானான நாதமதை யறிந்துகொண்டான்
நந்திகொலு விருக்குமங்கே நாயக்காண்பாய்
ஆனான அருபவெளி தானுந்தோணும்
ஆதிவஸ்தை யறிவினா லறியலாமே.

94

அறியவே யானுமினி கண்டுகொண்டேன்
அதினாலே யறுமுகவ நென்றுபேரு
பிரியலாம் பிருதிவியைப் பிடித்ததாலே
பேசாத வஸ்துவினால் பிரபலமுமானேன்
தூரியலர்ந்த தூரியமுந்தான் தூரந்துபோகுந்
தூவாதசாந்த லீதியினின் றுலாவிக்கொண்டேன்
பரியலாம் பரிமீதி லேறிக்கொண்டேன்
பால்மணிக் கொலுவில்வீற் றிருந்திட்டேனே.

95

வீற்றிருந்தேன் வெட்டவெளி யாகவுந்தான்
வேசையர்கள் காமமதை வெறுத்துச்சொன்னார்
பார்த்திருந்தேன் பருவணுவாய்த் திரண்டபின்பு
பாவையார்தன்மோகமுந்தான் பதிவாய்க்கொய்தேன்
எற்றிருந்த மோகமெல்லாம் மேலேகொன்றேன்
வென்னசொல்வே னிம்மார்க்க மிதுதான்மைந்தா
காத்திருந்து குரோணிதத்தை மேலேவாங்கிக்
கபாலமணி வாசலையுங் கலந்திட்டேனே.

96

கடந்திட்டே னறுகவையுங் கழித்துக்கொண்டேன்
காரணமா மூர்த்தியென்றுங் கருதினார்கள்
அடர்ந்திட்டே னம்பலத்தி லாடல்செய்தேன்
ஆச்சரிய மானதையு மறிந்துகொண்டேன்
படர்ந்திட்டேன் பராபரத்தோடொடுங்கிநின்றேன்
பகலிரவு தானாகப் பதியும்பெற்றேன்
நடந்திட்டே நடனமுந்தா நாதங்கொண்டேன்
நானாகி நியாகி யிருந்திட்டேனே.

97

நந்திட்டே னெனைத்தா னு மீசனென்று
எல்லோரும் போற்றவுந்தா னருளும்பெற்றேன்
நந்திட்டேன் மனோன்மணியை நடுமையத்தில்
மாறாட்ட வாசியெல்லா மறைத்துப்போட்டேன்
நைந்திட்டேன் ஞானமெல்லாம் வுனக்கேயிந்தேன்
அபுரூப மானதையு மறியச்சொன்னேன்
நைந்திட்டேன் பக்குவந்தா னிதுதானென்று
வாதான ஞானமதை நாட்டினேனே. 98

ட்டியடா புத்திமதி யுனக்கேசொன்னேன்
தலமில்லா காரியத்தை தவிர்க்கச்சொன்னேன்
ட்டியடா நெஞ்சமுக்கை வாங்கச்சொன்னேன்
வயிரமங்கே யிருக்குதென்று வழியுஞ்சொன்னேன்
ட்டியடா நாமத்தைக் கொள்ளச்சொன்னேன்
நந்திதனி லேயிருந் தாளச்சொன்னேன்
ட்டியடா கருவிகளைக் கொல்லச்சொன்னேன்
கபடசித்த முத்தனென்று வந்திட்டாயே. 99

ந்திடவே வச்சிரவாடி வேலுங்கிடும்
வழக்கான வாசியுந்தான் வழியாய்க்கா னும்
ந்திடவே தமர்திறக்கும் வாசல்தோ னும்
தாயான சிற்பறையுஞ் சுத்தியாவான்
ந்திடவே விந்துவுந்தான் கட்டிப்போகும்
வீரான வீரியமுந் தனித்துப்போகும்
வந்திடவே யதிரூப வெளியுமாவாய்
ஆதிவஸ்து நீயாவா யறிந்துபாரே. 100

பாரப்பா கேசரியாள் மவுனசித்தி
பாரிலுள்ள மும்மூலம் பகர்ந்துகொண்டால்
ஆரப்பா ஆதிவஸ்து நீதானாச்சு
யரூபவெளி தன்னிலே யடங்கிநிலு
நேரப்பா நினைவான ஆசைதள்ளு
நித்திரையைப் போக்கிவினி நினைவாய்நிலு
காரப்பா கடம்பவனத் தருகேசெல்லு
காவலர்கள் தன்னையுந்தான் கருவாய்க்கொள்ளே.()

கொள்ளடா மும்மூலங் கொள்ளாவிட்டால்
குருவறியக் காமமுந்தான் குதித்தேயோடும்

அல்லடா அம்மூலங் கொண்டிரானால்
அணுவளவு காமமுந்தா னசையாதையா
மெல்லடா பதின்மூன்று வருடங்கொள்ள
மேதினியிற் சஞ்சரித்து விரும்பினில்லும்
வல்லடா வல்லவனா யோகம்பார்த்து
வாய்வான சுழல்தன்னில் வருந்திநில்லே. 102

நில்லடா மும்மூலங் கொண்டபோது
நினைவற்று ஆசையற்றுப் பொரியுமற்றேன்
அல்லடா சாதிகுலஞ் சமையமற்றேன்
ஆருயிரு னாமெனவே யாகிநின்றேன்
வல்லடா பரவிஷய மதமுமற்றேன்
வையகத்தோ ரென்னையுந்தான் வணங்கப்பெற்றே
செல்லடா செல்வமயி லேறிக்கொண்டேன் [ன்
சிவமான குருபதத்தைப் போற்றினேனே. 103

போற்றினே மென்றுசொல்லிச் சொன்னீரையா
புகழான மும்மூலங் கொண்டோமென்றீர்
பேற்றியதோர் கற்பமுந்தான் தேகத்துள்ளே
யிருக்குதென்று பெம்பிரா னெனக்குச்சொன்னீர்
வாழ்த்தினதோ ரிதைவிட்டாற் கற்பந்தானும்
வையகத்தி லிருக்கின்ற வகையுஞ்சொல்லுஞ்
சாத்திரீ ரெந்தனுக்குத் தயவாய்ச்சொல்லும்
சண்முகனே அந்தவழி சாற்றுவிரே. 104

சாற்றுகிறேன் விபரமாய் மைந்தாகேளும்
தாரணியிற் கற்பத்தைத் தெரியச்சொல்வேன்
ஏற்றுகிற தாரணியில் கற்பந்தானும்
இருக்குதென்று சொல்வதல்லா வில்லையிலை
வாழ்த்துகின்ற வையகத்தோ ரோடியோடி
வாழ்வதல்லால் வேறென்று கற்பமில்லை
போற்றுகின்ற மும்மூலக் கற்பமுண்டால்
பொய்மாய்கை தானிறந்து போருந்தானே. 105

போகுமடா செடிபூநி கற்பமல்ல
புகழான சாக்குவகை தானுமல்ல
ஆகுமடா அவரவர்கள் அறிவுக்குள்ளே
அடங்கிநிற்கும் கற்பமதை யுண்ணுமைந்தா

நாகமடா நாதமணி யங்கேநிற்கும்
நளிவமென்ற சாரையிந்தா னுள்ளேநிற்கும்
பாகுமடா பருவமலைக்குள் ளிருந்துயேறும்
பச்சைமால் காவலென்றும் பகர்ந்திட்டோமே. 106

பகர்ந்திட்டோம் கருநெல்லி மரத்தாங்கேளு
பணரைந்து கொம்பென்று பகர்ந்தேநிற்கும்
அகர்ந்திட்ட வாசலது ஒன்பதாகும்
அரனுடைய காவலது ஐயாசொன்னேன்
இகர்ந்திட்ட இத்தரகிரி மரமிதாகும்
ஈராறு தலமுண்டு இதுக்குமைந்தா
தகர்ந்திட்டா லொன்றுக்கு மாகாதப்பா
தற்பாமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சார்ந்துகேளே. 107

கேளடா அதுபழுத்து விழுகுவிந்தங்
கேடியாக அப்பழத்தை விட்டிடாதே
ஆளடா அதையெடுத்து உண்டாயாகில்
அப்பவல்லோ மும்மூல முண்மையாச்சு
மேளடா இப்பழத்தை உண்ணாவிட்டால்
மெஞ்சானியாகவுந்தான் மாடாய்சொன்னேன்
ஆளடா இதையெடுத்துக் கொண்டாயானால்
ஆன்மாவும் நீயாச்சு அறிந்துபாரே. 108

பாரென்று இப்படியே சொன்னீரையா
பழுதில்லா நாதமதைப் பகர்ச்சொன்னீர்
ஆரென்ற சாதுவைக யைந்தென்றார்கள்
அவருடைய நாதமதை யறிந்துகொள்வேன்
நீரறிய நிலைவாகச் சொல்லவேணும்
நிலவரமா யெந்தனுக்கு உரைக்கவேணும்
காரறிந்த கரிமுனையைக் காட்டவேணும்
கபடத்து எந்தனுக்குக் கருதுவீரே. 109

கருதுகிறேன் கருமறப்பை மைந்தாகேளு
கன்யர்கள் சாதுபுட கபடைக்கேட்டார்
அழுதுகிற சாதியைந்து வகைகளென்றீர்
அதுவெல்லா முந்தனுக்கு அறியச்சொன்னேன்
நிழுதுகிற சாதுவைக யொன்றேயாகும்
நீநிலத்தி லெவரிடத்தும் நீயும்வாங்கு

பருதுகிற சாதியெல்லா மவனையாகும்
பராபரந்தா னறியவிது பகர்ந்துவாங்கே. 110

வாங்கடா பென்தாளை உறுதியாக்கி
மைந்தனே ஞானமதை யறிந்துகொண்டு
தாங்கடா சாதியைந்து விவரஞ்சொன்னேன்
தன்மைபுந்தான் சாற்றுதிதேன் தனியாய்க்கேளு
ஓங்கடா வோடியுந்தா னிறந்துபோகா
உமைபா லுலகத்திற் றுறவுஞ்செய்தான்
தாங்கடா அதையறிய வேணுமென்று
சனங்களுல்லாந் துறந்தார்கள் சார்ந்துகேளே.

கேளடா சாதியைக யொன்றேயாகும்
கெடியான ஜனங்களுல்லா மொன்றேயாகும்
ஆளடா நாமெல்லா மொன்றேயாகும்
அவனிசரா சரங்களுல்லா மொன்றேயாகும்
நாங்கென்ன சாதியெல்லா மொன்றேயாகும்
நலமான ஜாதியைத்தான் நீக்காதப்பா
வாளடா யிதையறிந்து மைந்தாநீயும்
வஸ்தான வஸ்துவையும் பூசைகொள்ளே. 112

கொள்ளடா யானுமந்தப் படியேசெய்தேன்
குமாரனென்று பேராசிக் கீர்த்திபெற்றேன்.
அல்லடா யெனைப்போல யுண்டிரானால்
ஆதிவஸ்தை யறிந்திடுவாய் ஐயாசொன்னேன்
மெல்லடா சுடரிலையுஞ் சொக்கிவாழ்வாய்
மேன்மைபென்று பரசேதியு மேவிக்கொள்வாய்
வல்லடா வல்லவனே யிருந்துநீயும்
வஸ்தான வஸ்துவிலே வளருவாயே. 113

வளரவல்லோ வகைவகையாய் புத்திசொன்னேன்
வாய்ப்பான மும்முலங் கொள்ளச்சொன்னேன்
அளரலவோ அழிகுழியை மறக்கச்சொன்னேன்
ஆருயிரு னுமென்று நினைக்கச்சொன்னேன்
தளரவல்லோ தாய்பதத்தை வணங்கச்சொன்னேன்
தன்மைபா யனுதினமு மிருக்கச்சொன்னேன்
கழறுகிற காமத்தைக் கடக்கச்சொன்னேன்
கரைகாணப் பொருளதனைக் காட்டினோமே. 114

காட்டினே மெனைப்போலே ஆசானுண்டோ
 கருநெல்லி மரத்தையுந்தான் கருதுவாரோ
 பூட்டினே நென்னைப்போல் பூட்டுவாரோ
 புதுமையால் வெளிதுறந்து பொருள்சொல்வாரோ
 நாட்டினே மெனைப்போல சித்தனுண்டோ
 நல்வினையுந் தீவினையு மலுப்பாருண்டோ
 சூட்டினேஞ் சூரசன் காரஞ்செய்தேன்
 சுப்பிரமணிய ரென்றெனக்குப் பேருமாச்சே. 115

ஆச்சப்பா சூரசன் காரஞ்செய்தேன்
 ஆசரர்களை தன்னையுந்தா னறுத்துப்போட்டேன்
 வாச்சப்பா வாசியடி வேலைவாங்கி
 வல்லபையுந் தன்னையுந்தான் பூசைசெய்தேன்
 ஏச்சப்பா பூசைதான் செய்யும்போது
 இந்திரவி வொளிவினல் பிரகாசமாச்சு
 வாச்சப்பா கருவிகள்தா னிறந்துபோச்சு
 வச்சிரமிட்ட காயமாய் வலுத்துப்போச்சு. 116

வலுவாகி வடிவேலை வாங்கிக்கொண்டேன்
 வாய்வான சுழல்தனிலே சொக்கிக்கொண்டேன்
 அலுவாகி ஆயிரத்தெட்டி தழுங்கண்டேன்
 அடங்காத சமாதியிலே அடங்கிச்சென்றேன்
 நலுவாத நாதமணி நானுங்கண்டேன்
 நாராச மானதையுந் கட்டிப்போட்டேன்
 கருவாகிக் கருமுனையில் கறைந்தேசென்றேன்
 கரைகாணப் பேரொளியிற் கட்டுண்டேனே. 117

கட்டுண்டே மனந்தேறிக் காணவேணும்
 காதலர்க ளைவரையுந் கடத்தவேணும்
 அட்டுண்ட அறுசுவையைத் தள்ளவேணும்
 ஆசானைக் கண்டாக்கால் வணங்கவேணும்
 மட்டுண்ட மகாமேருவிற் செல்லவேணும்
 மதனைபா யனுதினமும் வாழவேணும்
 வட்டுண்ட வகாரநிலை யறியவேணும்
 வகைவகையாய்க் கருவிகளை வதைத்துத்தள்ளே.

வதைத்திடவே வஞ்சகங்க ளானதெல்லாம்
 வச்சிராதி மார்க்கத்தில் வாரித்தாக்கும்

அதைத்திடவே யாறுதல மெடுத்தேசென்றால்
ஆயியுட பாதமது அறிவில்வாய்க்குஞ்
சதைத்திடவே சதைநரம்பு மிறுகிப்போகுஞ்
சனமான உறவின்முறை தானேமானும்
அதைத்திடவே அருபவெவி நீயுமாவாய்
ஆசானைப் போலவுந்தா னருளுமாச்சே. 119

ஆச்சப்பா மாசற்ற சித்தனாவாய்
அண்டசரா சரங்களெல்லா மாடச்செய்வாய்
வச்சப்பா சொல்லவில்லை யிந்தமார்க்கம்
இடுப்புகளை யீடழிக்கச் சொன்னேன்சொன்னேன்
வாச்சப்பா மெய்ஞ்ஞான வெள்ளங்கொண்டு
வஞ்சகங்க ளனுவளவும் வைக்கவேண்டாம்
மூச்சப்பா மூச்சற்ற யிடமுந்தோணும்
முக்கியமாய் ஞானவெள்ள முழுங்குவாயே. 120

முழுங்கவல்லோ முன்னணியாய்மொழிந்துசொன்னேன்
மோசமில்லாமுனையிலின்று முழுங்கச்சொன்னேன்
அமுங்கவல்லோ மனத்தழுக்கை யறுக்கச்சொன்னேன்
ஆயியுட பாதமறை போற்றச்சொன்னேன்
மழுங்கவல்லோ மன்மத்தை யறுக்கச்சொன்னேன்
மாருட்டப்பேச்சை யெல்லாம் மதிக்கச்சொன்னேன்
வழுங்கவல்லோ வாசியைத்தான் வாங்கச்சொன்னேன்
வஞ்சகத்தை யூடறுத்து மனத்தில்தங்கே. 121

தங்கடா ஜெகதலத்தி லோடாதையா
தன்மத்தைச் செய்துவா மறக்காதையா
அங்கடா அங்குஷ்ட மாகத்தானும்
அழகான மும்மூல மறிந்துசொன்னேன்
பங்கடா பொட்டலர்போற் றிரியவேண்டாம்
பலபல கற்பமதை யடுக்கவேண்டாம்
சிங்கடா சிங்குவையும் பூட்டிநீயும்
சிவகாமி பாதமதை தினந்தான்போற்றே. 122

போற்றினேன் புலியூரி லடுத்ததுச்சென்றேன்
பொல்லாத கருவிகளைப் போக்கச்சொன்னேன்
ஏற்றினேன் கலைமாறி யிழுத்துக்கொண்டேன்
எசனங்கே வீற்றிருந்த யிடமுங்கண்டேன்

வாழ்த்தினேன் வச்சிரவடி வேலுங்கண்டேன்
 வயிரமணி மேடையிலே மேவிச்சென்றேன்
 ஆற்றினேன் அறுகோண வீட்டிலேயும்
 அடப்பறுத்து அங்கேயுந்தா ளிருந்திட்டானே.
 இருந்திட்டேன் சோதியைத்தான் பாரக்கும்போது
 எவராலும் மதிக்கரிது யென்னசொல்வேன்
 அருந்திட்டேன் மும்மூலங் கொண்டதாலே
 அச்சடரில் சொக்கியினி அருளும்பெற்றேன்
 பறந்திட்டேன் பராபரத்துச் சித்தனானேன்
 பாவங்க ளானதையும் பறிவாய்க்கொன்றேன்
 வருந்திட்டேன் வஞ்சகங்க ளற்றதாலே
 வாசிவடி வேயெனக்கு வாய்த்துதென்றே.

124

வாய்க்குமோ ரசையாத மணிபூரகத்தை
 வலுவாக அடுத்தேறி வையைக்கண்டு
 வய்க்குமே யென்றுசொல்லி யிருந்திடாதே
 என்மகனே பூரகத்தி லெண்ணியேறும்
 பாய்க்குமே பரியேறி நடத்தச்சொல்லும்
 பாசாங்க மானதையும் பகட்டிக்கொல்லும்
 வாய்க்குமே ஞானமுந்தான் வந்துகடும்
 வலுவாச்சு தேகமுந்தான் மைந்தாபாரே.

125

பாரப்பா ஜெகதலத்தி லோடினாலும்
 பஞ்சவானக் குட்டிகளைப் பணிந்திட்டாலும்
 ஆரப்பா தீர்த்தங்க ளாடினாலும்
 அடிமுடியும் ஆரன்பாத மறிந்திட்டாலும்
 தேரப்பா மும்மூலங் கொல்லாவிட்டால்
 நிச்சயமாய்ப் பரகெதியுந் கிட்டாதப்பா
 காரப்பா மும்மூல குருவுந்தன்னைக்
 கண்டாக்கால் கடைத்தேறிக் கொள்ளுவாயே.

126

கொள்ளவே மும்மூலங் கொண்டபேர்கள்
 கோடியிலே யொருவனடா குறித்தேறிற்பான்
 அல்லவே யறுத்தாலு முண்ணமாட்டான்
 அருயிரு னுமென்று நினைக்கமாட்டான்
 நல்லவே வாய்ஞானம் பேசிப்பேசி
 நாதாந்தப் பேரொளியில் நாடமாட்டான்

அல்லவே மும்மலங் கொண்டாரானால்
அரண்முனையிற் சொக்கியினி வாழலாமே. 127

வாழாமல் போகாமல் மைந்தாசொன்னேன்
மதலையெனசொரூபமுந்தான் மதிக்கச்சொன்னேன்
ஆழாம லாண்டுகொள்வா யிந்தமார்க்கம்
அடக்கமுள்ள முனையிலே யறிவாயேறி
நாளாமல் நான்விழப்பஞ் செய்திடாதே
நந்திகொலு விருப்பிடத்தில் நாடிச்செல்லு
பாலாநீ பாழாகப் போகவேண்டாம்
பச்சைமயி லேறியுந்தான் பரிசுவாயே. 128

பரியவல்லோ வேணுமடா சொன்னேன்பா
பார்த்தனிலே யிருந்ததிலே பலந்தானேது
அரியவல்லோ மூலமதை யடுத்துக்காரு
யச்சுதங்கள் தெரிந்நீ அறிவாய்நில்லு
பிரியவல்லோ யிருந்தியைப் பிடித்துயேறி
பிசுகாமல் நந்தியுட பீடங்காணும்
நரியவல்லோ நாகமதை பாண்டுகொள்ளு
நாதாந்தச் சிவமணியை நாடிக்காணே. 129

காண்டா கணக்கான படியுஞ்சொன்னேன்
கயிலாய நாதரையுங் காணச்சொன்னேன்
ஆண்டா ஆணுவத்தை யடக்கச்சொன்னேன்
ஆயிரத்தெட் டுள்ளமல ரறியச்சொன்னேன்
நாண்டா அப்படியே புகுந்துவாழ்ந்தேன்
நந்திகொலு விருப்பிடத்தில் நாடிச்சென்றேன்
நாண்டா அண்டாண்டம் புகுந்துவந்து
நாதாந்தப் பேரொளியில் நாடினேனே. 130

நாடினேன் ஹைகமெல்லாம் பணிந்துகொண்டார்
நாதனென்று ஹைகமெல்லாம் போற்றுமைந்தா
ஆடினேன் ஹைகமெல்லாம் நிறைந்துநின்றேன்
அண்டபரா பரனென்று அருளும்பெற்றேன்
பாடினேனே தலங்கமெல்லாம் பரிந்துநின்றேன்
பகல்மதியின் மேடையிலே பதிவாய்ச்சொன்னேன்
சூடினேன் வாழியுத்தான் மலர்தாகச்
சூரசங் காமுந்தான் செய்துட்டோமே. 131

செய்திட்டோ மெவ்வுயிரும் நானுமானேன்
 சிவனுக்கு மேலான சிவனுமானேன்
 அய்திட்டேன் யவ்வூரி லறிவாய்ச்சென்றேன்
 ஆதிமகா மூலமென்று மருளேபெற்றேன்
 கைத்திட்டேன் கருவூர்த் கடக்கநின்றேன்
 கன்மமென்ற பாசங்கள் கடத்திப்போட்டேன்
 மெய்திட்ட மெய்ஞ்ஞானி குருவுமானேன்
 மேலான பதவியிலே மேவினேனே.

132

மேவியே யெங்குமாய் நிறைந்தோமென்றீர்
 மெய்ஞ்ஞான முழுவதையும் பெற்றோமென்றீர்
 ஆவியே மும்மூலங் கொள்ளாமற்றான்
 அதிசயமாய் சிரஞ்சீவி யருளுமுண்டேன்
 தாவியே வாசியதைப் பாராமற்றான்
 தனவானே யவனாகுந் தகைமைசெய்வீர்
 ஆவியே அதுமுகமே குருவேசவாமி
 ஐயனே யிந்தவகை யருளுவீரே.

133

அருளுகிறோ மென்மகனே மாணுகேளு
 அப்பனே சிரஞ்சீவி யருளக்கேட்டார்
 வருளுகிற மும்மூலங் கொள்ளாவிட்டால்
 வடிவுள்ள தேகமுந்தான் மாண்டுபோகும்
 உருளுகிற சிரஞ்சீவி கேட்டால்நீயும்
 உத்தமனே சிரஞ்சீவி யுடைத்துச்சொல்வேன்
 அருளுகிற பேரொளியைக் காணாதார்க்கு
 அருபமுள்ள சிரஞ்சீவி யாகாதென்றே.

134

ஆகாத சிரஞ்சீவியின் வயதுகேளுந்
 அப்பனே அரனுக்கு வயதோசொல்வேன்
 வேகாத விஷ்ணுவுக்கு வயதுஞ்சொல்வேன்
 வேதனுக்கு மப்படியே பிரித்துச்சொல்வேன்
 நாகாத நாட்டிக்கு வயதுகேளு
 நாட்டிலுள்ள ரவிமதிக்கு நாடிச்சொல்வேன்
 போகாத பூமிக்கும் வயதுசொல்வேன்
 புத்திரனே யென்மகனே பொருந்திக்கேனே.

135

கேளடா பதினெட்டு யுகமாய்நிற்கும்
 கெடியாரத் தொண்ணூற் திரண்டுகேரடி

ஆளடா பெல்லோரு மிறப்பாரப்பா
 ஐயனே அஷ்டகேஜு மடிந்துபோகும்
 நாளடா மண்மலைக ளிறந்துபோகும்
 நலமான மாந்தரெல்லாம் நாமாவாக
 வாளடா மும்முலங் கொண்டபேர்கள்
 வஸ்தான வஸ்தோடே வளருவாரே.

136

வளருவார் மாயவனு மாண்டுபோவார்
 மைந்தனே மகாதேவ ரிறந்துபோவார்
 தளருவார் செகமெல்லாந் தகர்ந்துபோகுந்
 தானான சிஞ்சீவியுந் தமைப்பாரப்பா
 அளருவார் மும்முலங் கொள்ளாவிட்டால்
 ஆருயிரு மப்படியே மடிந்துபோகும்
 அலரவே யிப்படியே திரிந்துநானும்
 அல்லோரு மாண்டார்க ளனர்த்தந்தானே.

137

நானென்ற மும்முலங் கொண்டதாலுஞ்
 சாகாத வஸ்தோடே சார்ந்தேறிற்பார்
 ஆனென்ற அருபவெளி தானுமாவாய்
 அழியாத வஸ்தோடே யறிவாய்நிற்பாய்
 ஊனென்ற உடல்தானு மழியாதப்பா
 ஒருநாளுஞ் சாகாம லுறுதியாவாய்
 நானான வென்றுகவி பாடினாலும்
 நாதாந்தப் பேரொளிவு நட்பைக்காணர்.

138

காணாமல் மாந்தரெல்லா மிறந்துபோனார்
 கடபடமறச் சொல்லவில்லை கருவாய்க்கேளு
 ஆனான மும்முல மெடுத்துக்கொண்டால்
 அழியாத வஸ்துவுடன் வஸ்தாய்நிற்பார்
 ஊனான வுபத்திரவம் நாடாதப்பா
 உலகமெல்லாஞ் சித்துவினை யாடிக்கொள்வாய்
 ஆனான ஆண்டிள்ளை யானாற்கேளு
 அம்பலத்தி லெறியாம லறிவாய்க்கொள்ளே.

139

கொள்ளென்று பென்குருவே குமராசொன்னீர்
 கூறுலகி லெல்லோரு மிறப்பாரென்றீர்
 அல்லென்று அண்டமெல்லா மிடியுமென்றீர்
 அருபமட்டுந் தானழிய மாட்டாதென்றீர்

வல்லென்று வல்லவன்தா னழிவானென்றீர்
மகாசித்த ரிருக்கின்ற வகையைச்சொல்லும்
நில்லென்று அண்டமெல்லா மிடியும்போது
நிசமான சித்தருட நிலையைச் சொல்வீர். 140

சொல்லுகிறே னறிவுள்ள குழந்தாய்கேளு
சுயமான சலந்தானுங் கொதித்தபோது
விள்ளுகிற சிவத்தோடே விரிவாய்நிற்பான்
விதமான அக்கினியா யுகந்தபோது
அல்லுகிற அக்கினியாய் வளர்ந்தேநிற்பார்
அப்பனே செகமெல்லாம் மிறந்துதானால்
வல்லுகிற வஸ்தோடே வளர்ந்தேநிற்பான்
வகையான மும்மூல யோகிதானே. 141

தானாகித் தானவனாய் வளர்ந்தேநிற்பார்
தவமான மும்மூலத் தருகும்பாலே
வானாகி வான்முடிவும் வளர்ந்தேநிற்கும்
வல்லோரா யென்றைக்கும் வளர்ந்தேநிற்கும்
ஆனாகி யழியாத பொருளாய்நிற்பாம்
ஆயிரத்தெட் டிதழாகு மலருக்குள்ளே
ஊனான முத்தமர்க்கு மும்மூலங்கிடும்
உலகத்தி லிதையறிய மாட்டாரென்றே. 142

மாட்டார்க ளென்றுசொல்லி மதிக்கவேதான்
மண்ணும்விண்ணு மிடித்துயிரி மாளுமென்றீர்
பூட்டாக வஸ்தொன்று அழியாதென்றீர்
பூரணமா யோகியுந்தா னழியாதென்றீர்
நாட்டாக செகமெல்லாம் மடிந்துதானால்
நலமாக படைக்கும்வகை நமக்கேசொல்லும்
காட்டாகக் கருமான மறியச்சொல்லுங்
கரைகாண தூட்பொருளைக் கருவாயுண்ணே. 143

உண்ணவே யென்மகனே மாணுகேளு
உற்பனமாய்ப் படைக்கும்வகை யுறுதுசொல்வேன்
திண்ணவே தேவியுந்தான் வசத்தில்தின்று
திருநடனம் புரியவுந்தான் வசத்தில்தின்று
நண்ணவே அவள்பதத்தைச் சேர்ந்தேன்யானும்
நலமான பூமியைத்தான் பெருக்கிவாழ்ந்தேன்

அன்னையே அரணையுந்தான் பெருகுவாளாம்
அண்டமெல்லாம் பெற்றுயினி அருளுவாளே. 144

அருளவே அரணையுந்தான் பணிந்துயானும்
அத்தானே அவர்தனக்குப் பாரிசெய்தான்
திருளவே திருக்கண்ணுங் கொடுப்பேன்பானும்
திருமந்திர உபதேசத் தியானஞ்செய்தேன்
அருளவே மும்மூர்த்தி தனைப்படைத்து
அண்டமெல்லாம் அரசாக ஆண்டுகொள்வார்
வருளவே மந்திரங்கள் தனைப்படைத்து
வையகத்தோர் வணங்கும்படி மருவுவாரே. 145

வணங்கவே ரவிமதியைப் படைத்துத்தானு
மாந்தருக்கு மாய்கைகளைக் கூடச்செய்வார்
இணங்கவே அண்டத்தைக் கோட்டைசெய்வார்
இயலான அறுசுவையை யடுத்துவீவார்
தழங்கவே பூதகணந் தனைப்படைப்பார்
தானுன் மேருவொன்று தளத்தைச்செய்வார்
அணங்கவே வசுக்களையும் படைத்துத்தானும்
அரணென்று பேராக்கி யருளுவாரே. 146

அருளுகிற பேச்செல்லாம் யான்தானையா
அவ்விபெல்லாம் படைத்துவரும் யான்தானையா
இருளுகிற பேச்செல்லாம் யான்தானையா
பீசனென்று சொல்லுவதும் யான்தானையா
வருகிற வாய்வெல்லாம் யான்தானையா
வையகத்தில் நடப்பதெல்லாம் யான்தானையா
உருளுகிற உற்பனமும் யான்தானையா
உடையவன்தா னென்றதுவும் யான்தானைச்சே. 147

ஆச்சப்பா உருவாகித் திருவுமாகி
அண்டசரா சரங்களெல்லாம் நிறைந்துநின்றேன்
பூச்சப்பா மனமாகி ஒன்றதாகிப்
புவிதனிலே மதிதேய்ந்து ரவியிற்கூட்டி
வாச்சப்பா வாகியென்ற மயிலினுலே
வஸ்தான வஸ்தாகி மேலேநின்றேன்
மூச்சப்பா மூச்சற்ற யிடமுங்கண்டேன்
முருகனென்று மெந்தனுக்குப் பேருமாச்சே. 148

ஆச்சென்று பென்குருவே யறியச்சொன்னீர்
 அரன்றையு மீன்றி ரதுவுஞ்சொன்னீர்
 வாச்சென்று அரனுக்குப் பிள்ளையென்று
 வையகத்தோர் சொல்லுகிற வகையைச்சொல்லும்
 முச்சென்று முக்கண்ணாக் குபதேசத்த
 முறையைத்தா னெந்தனுக்கு மொழியவேணும்
 வாச்சென்று யிந்தவகை விபரமெல்லாம்
 வலுவாக பெந்தனுக்கு வழத்துவீரே. 149

வழுத்துகிறே னென்மகனே மாணுகேளு
 வல்லவர்க்குப் பிள்ளையென்ற வகையுஞ்சொல்வேன்
 அழுத்துகிற ஆத்தாளை அவர்க்கேயீந்தேன்
 அதிலே அரனுக்குப் பிள்ளையென்றார்
 தொழுத்துகிற அவரையுந்தா நின் லுயானுந்
 துய்யவெளி யுபதேசந் தூந்துசொல்லி
 வழுத்துகிறே னதனிலே ஆசானென்று
 அல்லோரு மெனைத்தானு மருளிவாரே. 150

அருளினதோர் கூத்தெல்லா மவரோயாரும்
 அவனிசரா சரங்கனெல்லா மவரோயாரும்
 உருளினதோ ருற்பனமு மவர்தாலாகும்
 உன்வீட்டுக் குள்ளிருக்கு மொளிவுமாகும்
 வருளுனதோர் வாய்வெல்லா மவர்தானாகும்
 வையகத்தோர் நடத்தையெல்லா மவர்தானாகும்
 உருளினதோ ருலகமெல்லாந் தானேயாரும்
 உற்பனமாய் வெட்டவெளி யாச்சுபாரே. 151

பாரப்பா அண்டசரா சரமுமாகி
 யல்லவோர் பாஷைகளாய் நிறைந்துநின்றார்
 ஆரப்பா வேதமுந்தா னுலுண்டாக்கி
 அவனிபெல்லாம் வெவ்வேரு யருளாய்நின்றார்
 காரப்பா கருவிகளாய்ப் படர்ந்துநின்றார்
 காலனென்று பேராகிக் கபடமாஸர்
 ஆரப்பா அதுவெல்லா மான்மாவாரும்
 அண்டமெல்லாந் திருக்கூத்து ஆடினாரே. 152

ஆடினதோர் கூத்தெல்லா மண்டர்மெச்சி
 அருபவெளி யானதிலே அடக்கமாஸர்

நாடினதோர் கூத்தெல்லா நாதர்மெச்சி
நடனமது புரிந்திட்டார் நாதரேதான்
வாடிபெங்குந் தேடியே யலைந்திட்டாலும்
வஞ்சகரைக் காணரிது மைந்தாசொன்னேன்
பாடினதோர் மும்மூலம் பகர்ந்துகொண்டால்
பராபரனை யறியலாம் பாய்ந்துபாரே. 153

பாரேழு புவனமாய்ப் படர்ந்துநின்று
பஞ்சரத்னக் கூட்டலும்பரிந்தேநின்றால்
ஆரேது அவனிசரா சரமுமாகி
அழகான விஷ்ணுவா யருளாய்நின்றார்
காரேது கயராகி வருணனாகிக்
கண்ணுக்கு மூக்குமத்திற் கருத்தாய்நின்றார்
வாரேது வாலையென்ற சொரூபமாகி
வைபகத்தோர் தங்கையு மயக்கினாரே. 154

மயங்கியே யாசைவலைக் குள்ளையாடி
மருவியே மாந்தர்களை மயக்கிப்போட்டார்
அடக்கியே யாருயிரு மவருமாகி
அறுமுகவ ரென்றுசொல்லிப் பேருமிட்டு
முயக்கியே மூவுலகு மொன்றாய்நின்ற
முருகனென்று பேருமிட்டு முறைமையானேன்
தயங்கியே தந்திமுகத் தனுஷமானேன்
தாயான சிற்பரையும் யானுமாச்சே. 155

ஆச்சப்பா ஆறுதல மையூருக்குள்ளே
அறிவான ஆண்மை யறிந்துகொண்டேன்
ஏச்சப்பா இடகலையின் கலையிரண்டும்
இயல்பாக வாங்கியினி யிழுத்துக்கொண்டேன்
வாச்சப்பா வாசிவடி வேலுங்கொண்டேன்
மாருத சிரஞ்சீவிவரம் வாங்கிக்கொண்டேன்
மூச்சப்பா முக்கணனை யமுக்கிப்பார்த்து
முன்னணியா யானுமினிக் கண்டுகொண்டேன். 156

கண்டபடி காணவென்றால் சொல்லப்போமோ
கருவான மும்மூலக் கருவைத்தானும்
அண்டர்கள் முனிவர்களுந் தேடித்தேடி
ஆத்தானைப் பூசைசெய்து பேருபெற்றார்

வண்டபடி வாமத்தை யுண்டுகொண்டு
 வஸ்தான வஸ்தையும் வாங்கிநின்றே
 மண்டலீகர் மண்டலங்கள் மனோன்மணியைக்கண்டு
 மகத்தான வாசியைத்தான் மாட்டினாரே. 157

மாட்டினார் கும்பகத்தில் மதிக்கச்சொன்னேன்
 மாறாம லமுதமதை யுண்ணச்சொன்னேன்
 பூட்டினேன் புருவமையத் தமர் திறந்து
 பொல்லாத கருவிகளைப் போகச்சொன்னேன்
 ஆட்டினே னண்டாண்ட வெளியிற்குள்ளே
 யரும்பொருளா யனுதினமும் வாழச்சொன்னேன்
 காட்டினேன் கருவையெல்லாத் திறந்துமைந்தா
 கபடத்த பூரகத்தைக் கண்டுகொள்ளே. 158

கொள்ளடா வெளிதாண்டி ஒளிவுதாண்டி
 குமரகுரு பதமான வெளியுந்தாண்டி
 அல்லடா அருபமுள்ள மலரிற்சென்று
 ஆயிரத்தெட்டிதழ்மலரை யாரிந்துகொண்டு
 மெல்லடா மேலான வீட்டிற்சென்று
 மேனியும் நம்மதென்று மேலிக்கொண்டு
 வல்லடா வாசியைத்தான் வாசிகொண்டு
 வச்சிரவடி வேலுனக்கு வாய்க்கும்பாரே. 159

வாராத பேச்சையெல்லாஞ் சொல்லவில்லை
 வாய்வான கடரையுந்தான் வாங்கச்சொன்னேன்
 நேராத பேர்களுக்குத் தெளிவதேது
 தினந்தினந்தான் பார்த்தாலும் வருவதேது
 காராத சீஷனுக்கு குருவங்கேது
 கைமுறையை விட்டாக்காற் கணக்கங்கேது
 நேராத பேர்க்குப்பர கெதிரானேது
 நேருமென்றே சற்குருவை நினைத்துப்பாரு. 160

ஆச்சப்பா கமலபதி மலையிற்குள்ளே
 அறுகோடி வருஷமைந்தா அடங்கிநின்றேன்
 ஏச்சப்பா நாலான பதவியைத்தான்
 எண்ணாமல் வஸ்துவையு மிழுத்துக்கொண்டேன்
 வாச்சப்பா வஸ்தான வஸ்துவையும்
 வடிவான துப்பைமலர் வடிவைக்கொண்டேன்

ஏச்சப்பா யெங்குமின்ன வெளியாய்நிற்கு
முதுமலர்போல் மதிதனிலே யிருக்கும்பாரே. 161

பாரடா ரவிமதியைக் கண்ணதாகப்
பலகலையும் நாகமதை மாலையாக
ஆரடா தனித்திருந்த ஆன்மாவைத்தான்
ஆயிரத்தெட் டிதழ்மலரை யறிவிற்கண்டாய்
நேரடா அவருடைய நிலையைப்பார்த்தால்
நேரமொரு வர்ணமாய் நிலையாக்காட்டும்
ஆரடா அவருடைய வடிவைத்தானும்
யாராலு மறிந்துயினிச் சொல்லப்போமோ. 162

சொன்னேனடா பூரணமே வெளியதாகச்
சொருபமா யிருக்கின்ற நிலையுஞ்சொன்னேன்
அண்ணலடா அவருடைய வடிவைச்சொல்வேன்
ஆன்மாவாய் நிறைந்திருக்கு மறிவுஞ்சொன்னேன்
நண்ணடா நாற்பத்துக் கோணஞ்சொன்னேன்
நாலைந்து வாசலையு மடைக்கச்சொன்னேன்
விண்ணடா விஷ்ணுவிட விபரஞ்சொன்னேன்
விதிபுக்கும் வகைகளெல்லாம் வீசினேனே. 163

வீசினே னரிம்மார்க்கம் பாராமற்றான்
விடமாக சமையத்தோர் மேவிக்கேட்டார்
ஆசியே வாசியைத்தா னடுத்தேகண்டார்
அழகான மும்மூல மறிவாய்க்காணார்
ஆசியே யீசனென்று சொல்லியல்லோ
தூளாகிச் செத்தவர்கள் துலையா ரப்பா
ஆசியே மும்மூலங் கொள்ளாமற்றான்
அழகான சமையத்தோ ரிறந்திட்டாரே. 164

இறந்திட்டா லீனமென்று சொல்லிமைந்தா
யிடும்பாலே சமையத்தோ ரிறந்துபோனார்
அறைந்திட்ட மும்மூலங் கொள்ளாப்பேர்கள்
அருபவெளி தன்னையுந்தா னறியமாட்டார்
நிறைந்திட்ட மும்மூலங் கொண்டானாகில்
நிசமான ஆன்மாவை நிலைக்கக்காண்பான்
பாந்துட்ட பராபரத்தைப் பிடித்தேயேறிப்
பாய்ந்துமதில் மீதேறிப் பரிவுவாயே. 165

பரியவா யிணக்கமாய்ச் சொன்னதெல்லாம்
பாலகனே வுனக்காகப் பற்றிச்சொன்னேன்
அறியவடா அடிமுடியுந் தெரியச்சொன்னேன்
ஆயிரமுழக் கம்பத்தி னுதிசொன்னேன்
பிரியவடா கருவிகளை நீக்கச் சொன்னேன்
பேசாத வஸ்துநிலை பிரித்துச் சொன்னேன்
வரியடா வாகியுட நுணுக்குஞ்சொன்னேன்
வாய்வான சமுல்தனிலே வருந்திநில்லே.

166

நில்லடா ஒருமனதாய் நிலையில்நின்று
நீசனென்ற காலனையும் நிகழ்த்திப்போடு
அல்லடா கேசரியாள் மவுனம்வாய்க்கும்
ஆயிரத் தெட்டுமல ரழகாய்க்காணும்
வல்லடா கருவூரில் வளர்ந்தேநிற்பாய்
வாய்ப்பான வயிரத்திரு வினக்கைக்காண்பார்
இல்லடா யீரறு தலமுந்தோணும்
அந்தரகிரி பருவதத்தி லிருக்கலாமே.

167

இருக்கலாம் அநேகநாள் மட்டுமைந்தா
இயலான வஸ்துவுந்தா னிருக்குமட்டும்
பெருக்கலாம் பிரணவத்தோ டாரெழுத்தும்
பிசகாம லுன்மனையில் பிலத்துப்போகும்
அருக்கலா மழகான கெதியைக்கட
அசுரர்களை தங்களை யு மறுத்துப்போடும்
நெருக்கலாம் பரகெதியும் நிறைந்தேகாணும்
நிட்சயமா யான்மாவில் நிலைக்கலாமே.

168

நிலைக்குமோ நிலையாது வென்றுநீயும்
நின்றாக்கால் வாரிலிடும் நிலைக்கெட்டாது
தலைக்குமேல் சுடநான வாய்வுதங்கி
தந்திதனி லேறியுந்தான் தயவாய்நின்று
அலைக்குமே னுணைற்றி யறுத்துக்கொண்டு
அருபவெளி தன்னிலே அறிவாய்ப்பாய்ந்து
மலைக்குமே மலையேடு மகேந்திரஞ்சுத்தி
மதலையா யனுதினமும் வாழுவாயே.

169

வாழவே மதலையா யிருந்தேன்யானும்
மேனான்மணியா ளமுதத்தை வாகியுண்டேன்

ஆளவே யறுமுகமாய்ப் புடர்ந்துநின்றேன்
 ஆச்சுதன் மருகனென்று அருளும்பெற்றேன்
 நாளவே நாள்வளப்பஞ் செய்யாமற்றான்
 நலமான மும்மூலம் நாடிக்கொண்டேன்
 ஆளவே யமுதந்தான் புசித்தேனையா
 அடங்காத சித்தனென்று மருளினாரே. 170

அருளினு ரென்றுசொல்லிச் சொன்னீரையா
 அறுமுகமே யோகவெளி யகண்டநாதா
 வருளினதோர் மும்மூல வகையுஞ்சொன்னீர்
 வாய்வான் சுடர்தனையு முழங்கச்சொன்னீர்
 வருளினதோர் தாய்பதத்தைப் போற்றச்சொன்னீர்
 தமர்க்கினையுந் தங்கனையு மறுக்கச்சொன்னீர்
 அருளினதோர் நானையுந்தா சர்வர்க்கெல்லாம்
 அமைத்தபடி காணுங்குமியை அறைகிறேனே. ()

அறைகிறே னென்மகனே மாணகேளு
 அப்பனே வானமுதல் சர்வோர்க்கெல்லாம்
 நிறைகிறேன் காலனென்ற நிழல்தானப்பா
 நிச்சயமாய்க் கூத்தாட்டம் நிதானங்காட்டும்
 வரைகிறேன் அதையறிந்துமைந்தாநீயும்
 வகையான மும்மூலம் வழியாக்கொண்டால்
 நிறைகிறே னவனுயிரும் போகாதப்பா
 நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறே நினைவாய்த்தீரே. 172

திர்க்கமாய் மும்மூலந் தினந்தோறுந்தான்
 தின்னுமல் விடாதேஜயா திடமாய்ச்சொன்னேன்
 ஆர்க்குமடா அவனுயிரும் போகாதப்பா
 அகண்டவெளிக் குள்ளிருந்து ஆடச்சொன்னேன்
 மார்க்குமடா மறுகத்தால் வடிவைக்காண்டாய்
 மாளுத சிரஞ்சீவி மகிமையாவான்
 கார்க்கவல்லோ காமமுந்தான் கட்டப்போகும்
 கயிலாய நாதராயுந் காணலாமே. 173

காணலாங் கானலென்ற நிழல்தான்சாரும்
 கருவியென்ற தத்துவமுங் கழன்றுபோகும்
 ஆணலாம் வெண்சாரை யடுத்தாக்காண்பான்
 அருபவெளி தன்னிலே யடக்கிக்கொள்வான்

நாணலாம் நாதமணி கட்டிப்போகும்
 நந்திகொலுவிருப்பிடமும் நாடிக்காணும்
 பூணலாம் புஷ்பராக மலையிலேறிப்
 பொல்லாப்பு வானத்தையும் போக்கலாமே. 174

போக்கவே யிப்படியும் வகையுஞ்சொன்னேன்
 போகாத வினைகளையும் போகச்சொன்னேன்
 ஏக்கவே யீராலு தலத்தைக்காண
 விதமாகப் புத்தியுந்தா னெடுத்துச்சொன்னேன்
 கார்க்கவே காமத்தைக் கட்டச்சொன்னேன்
 கபாலநதான் திறக்கிறதோர் தடமுஞ்சொன்னேன்
 தீர்க்கவே திரிபுரையைக் கண்டுகொண்டு
 தெளிவான சித்தனென்று தெரிந்துக்கொள்ளே. ( )

கொள்ளடா வெளிதாண்டி யொளிவுதாண்டிக்
 குறைபாத பேரொளியிற் கூட்டிக்கொள்ளு
 அல்லடா அஷ்டாங்க நிலையுங்காணும்
 ஆயியென்ற மவுனமதை யடக்கிக்கொள்ளும்
 நிலல்லடா நிச்சயத்தைப் பத்திநீங்கள்
 நித்திரையைப் போக்கியுந்தா வினைவாய்வாழ்ந்து
 வல்லடா வல்லவனு யிருந்தீரானால்
 வயிரமுள்ள திருவிளக்கு வாய்க்குந்தானே. 176

வாய்ப்பாகச் சொல்லிவைத்தேன் மனதிறங்கி
 வஸ்தான வஸ்துலேயும் வளரச்சொன்னேன்
 ஏய்ப்பாகச் சொல்லவில்லை யிந்தமார்க்க
 மிடும்பாலே மாண்டாக்கா லென்னசொல்வேன்
 காப்பாகக் காலனையுங் கட்டலுத்து
 கயிலாய மேருவையுங் கடந்துநில்லு
 பாய்ப்பாகப் பாய்ந்துநீ பரியிலேறிப்
 பராபரத்தைப் பூசித்துப் புற்றுவாயே. 177

பற்றியே வாசியுந்தான் பதமியோடும்
 பங்குபங்காய்க் கருவியெல்லாம் மாய்ந்துபோகும்
 அற்றவே ஆழி லடங்கிப்போகும்
 அரமான தர்மமுந்தா னவர்க்கேவாய்க்கும்
 பெற்றபே ரிப்படியே யானும்பெற்றேன்
 பிலத்தநந்தி பீடத்திற் சேர்ந்துநின்றேன்

அற்றபின் னருனாகந் தனையறுத்தேன்
அதினாலே யாறுமுகனென்று பேரே.

178

பேராகி ஊராகிப் பெரிதுமானேன்
பேசாத வஸ்துவாய்ப் பிளத்துநின்றேன்
ஆராகி யரியாகி யபனுமாகி
அண்டசுவர் தன்னையுந்தா னடுத்துத்தாண்டி
நேராகி நிறையாகி நிர்மதியுமாகி
நிமலனென்று பேரெடுத்து நிசமாய்நின்றேன்
காராகி கயிலாய கிரியுமாகி
கடம்பவனத் தையனென்று கருதினாரே.

179

கருதினார் கந்தனென்னைக் கண்டுமெச்சிக்
கரைகாணப் பேரொளியைக் காட்டிநின்றார்
உருசினு ருன்முனையி லொளிவாய்நின்று
ஓங்காரக் கப்பத்தி லொங்கிநின்றேன்
அருளினு ராசனமு தணியுமீயந்தார்
அடிபணிந்து காதினரு குழையுமிட்டார்
கருதினார் கந்தனென்று பேருமிட்டுக்
கபடற்ற சித்தனென்று கருதினாரே.

180

கருதின ரெனைப்போல கண்டாருண்டோ
கபடற்ற வாயலையுங் கண்டாருண்டோ
அனுதினமு மும்மலத்தை யறுத்தாருண்டோ
ஆருயிரும் நாமென்று நினைப்பாருண்டோ
வருதியென்ற வாசியைந்தா னறிவாருண்டோ
வஸ்தான வஸ்தில்நின்று வாழ்வாருண்டோ
சிறிதுநாள் யானும்போ யலைந்தேயானுந்
தேவியுட சிருபையினு லறிந்திட்டேனே.

181

அறிந்திட்டே னுன்மாவை யானுமைந்தா
அழகான படுகுழியைத் தள்ளிப்போட்டேன்
திருந்திட்டேன் மெய்ச்சுடரிற் சொக்கியானுந்
துய்யமென்ற வெளியேறித் துடர்ந்துகண்டேன்
வருந்திட்டேன் வாசியென்றகுதிரைமீதில்
வாய்ப்பாக யேறியுந்தான் மகிமைகண்டேன்
முறிந்திட்டே னுறமுறையார் தன்னைவிட்டு
முக்கியமாய் மும்முலங் கொண்டிட்டேனே.

182

கொண்டதினும் குருவாக்கிக் குமரனாகி
 குறையாத பொருளதனிற் கூடிக்கொண்டேன்
 அண்டதினும் லகுபமென்ற வெளியுமானேன்
 ஆன்மாவே யானாகி யருளும்பெற்றேன்
 வண்டபடி வண்டர்களை வதைத்துப்போட்டேன்
 வாசிவடி வேலையுந்தான் வாங்கிக்கொண்டேன்
 தண்டபடி தாய்பதத்தில் தனுவும்பெற்றேன்
 தமர்திறக்கும் வாசனையுங் கண்டிட்டேனே. 183

கண்டபடி யேழுகட லமுர்தங்கண்டேன்
 கனமான மச்சங்களைக் கரைத்துப்போட்டேன்
 அண்டபடி யக்கடலிலடுத்துச்சென்றேன்
 ஆசானையகூணமே யறிந்துகொண்டேன்
 மண்டபடி மனமுருகி மனந்தளர்ந்தேன்
 மாராட்டப் பேச்சைபெல்லா மதிக்கப்பெற்றேன்
 தொண்டர்படி தொண்டுபண்ணி நிலைத்துக்கொண்டேன்
 துவாதசாந்த வீதியிலே சொக்கினேனே. 184

சொக்கியே யிருக்கையிலே வாதலுரிற்
 சுணங்கனென்ற நாய்பதத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டே
 அக்கினியாய் மரத்தினிலே பாலுமுண்டேன் [ன்
 ஆயிரத்தெட்டிருள்பசும்பொன் னழகுமாச்சே
 முக்கியமாய் மூவுலகு முருவிநின்றேன்
 முச்சுடராயத் தேகமுந்தா னெளிவுமாச்சு
 பக்கியே பராபரையைச் சேணமாக்கி
 பத்மகா பனையுங்குடி யாக்கினேனே. 185

மடியாக்கிக் கடுவாளங் கணைசனாக
 மருத்ததோர் மயில்மீதி லேறிக்கொண்டேன்
 படியாக்கி அன்பரா யரங்கெல்லாம்
 பாய்ந்தேதான் கவனமாய்ச் சுத்திவந்தேன்
 அடியாக்கி பூமியைத்தான் மைந்தாயானும்
 அண்டரண்டவெளிபைப்பா சிரசாக்கி
 குடியாக்கிப் பூதலதில் மாந்தர் தன்னைக்
 குறத்தியுட கணவனென்று கூறப்பெற்றேன். 18

கூருகிக் குறையாத பொருளுமாகி
 கொல்கார னென்றுசொல்லிக் கூறும்பெற்றேன்

ஆராகி யவனியெல்லாந் தெய்வமாகி
 ஆறுமுக மாகியெங்கும் அருளேகொண்டேன்
 நேராகி நிலையாகி நிச்சயமுமாகி
 நீங்காம லெவ்வுயிரும் யானுமானேன்
 மாறாகி மன்மதசொ ரூபமாகி
 மரகதமா யனுதினமும் வாழ்ந்திட்டேனே. 187

வாழ்ந்திட்டேன் தெய்வசபைக் குறவன்பா னும்
 வள்ளியெனுந் தேவிக்கு மணாளானேன்
 தாழ்ந்திட்ட நந்திக்குத் தமதியானேன்
 தாயான சிற்பரைக்குப் பிள்ளையாவேன்
 ஆழ்ந்திட்ட அரனுக்குப் பிள்ளையானேன்
 அல்லோர்க்குந் தெய்வமாய் அறிவாய்நின்றேன்
 காய்ந்திட்ட காலனுக்குக் கர்த்தனானேன்
 கண்டவர்க்கு மெய்ஞ்ஞானங் கருதுவோமே. 188

கருதவே யிதனாலே யானுமைந்தா
 காரணசம் குருவினுட கருத்தினாலே
 அருந்தவே மும்மூலங் கொண்டதாலே
 அரனுக்குப் பிள்ளையென்றுந் தகப்பனானேன்
 வருந்தவே வாய்வினுட விளக்கத்தாலே
 வயிரத்திரு விளக்கையுந்தான் வசமாய்க்கண்டேன்
 திருந்தவே திரிபுரையின் கிருபையாலே
 தியான அக்கினியிற் சேர்ந்திட்டேனே. 189

சேர்ந்திட்டேன் அக்கினியிற் சொக்கிவாழ்ந்தேன்
 தீர்த்தங்க ளானதையுந் திடமாய்க்கண்டேன்
 தாழ்ந்திட்டே னப்புறமும் மேலேசென்றேன்
 தமர்ந்திறக்கும் வாயலுட தயவும்பெற்றேன்
 தாழ்ந்திட்டேன் சுத்தசல மங்கேகண்டேன்
 வாய்வான யோகத்தை வழிவாய்க்கண்டேன்
 ஆழ்ந்திட்ட அண்டசுட ரழகுதன்னை
 ஆராலும் சொல்லரிது ஐயாபாரே. 190

பாரென்று என்குருவே யிப்படியுஞ்சொன்னீர்
 பலபல பேச்சுகளாய்ப் பகடஞ்சொன்னீர்
 தாரென்று யோகநிலை யறியச்சொன்னீர்
 தமர்ந்திறக்கும் வாய்வுதனைக் காணச்சொன்னீர்

ஆரென்று சுத்தஜல மறியச்சொன்னீர்
 அதிசயங்க ஞுள்ளதெல்லா மறிவாய்ச்சொன்னீர்
 காரென்றீர் என திடத்தி லிருக்கயானும்
 கடவுளே எந்தனுக்கு கருதுவீரே. 191

கருதுகிற யென்மகனே மாணுகேரு
 காலனுட தேசமடா தெட்சணந்தானப்பா
 அருதுகின்ற பொதிகைமலை சார்வுமுண்டு
 அத்தேச மேடாக யுயர்ந்தேநிற்கும்
 வருதுகின்ற அம்மனையி லிருந்துவாழ்வாய்
 மாறாத சிரஞ்சீவியாய் வாழ்ந்தேநிற்பாய்
 தள்ளுகிற அங்குஷ்டத் தனுவுமாவாய்
 தற்பரம்பேரல் வடிவாகித் தானிற்பாயே. 192

தானாகி நீயாகி தானுமாவாய்த்
 தந்தைபோ லனுதினமுந் தாய்போல்நிற்பாய்
 ஆனாகிப் பெண்ணாகி அளவுமாய்
 அவையுள்ள சித்தர்கள் தா னடுத்தோசொல்வார்
 ஊனாகிச் சித்தரெல்லா முன்னேக்கண்டு
 உறுதியாய்ப் போற்றிசெய்து யொடுங்கிவாழ்வார்
 வானாகி வானவர்கள் போற்றுவார்கள்
 வல்லவர்தா னனுதினமும் வந்திடுவாரே. 193

வந்திடுவார் முனிவரெல்லாம் வணங்கிநிற்பார்
 வாய்ப்பான மாந்தரெல்லாம் வணக்கஞ்செய்வார்
 தந்திடுவார் கிம்புருட ராடல்செய்வார்
 சதகோடி ரவிபோலே தானாய்நிற்பார்
 விந்திடுவார் விமானமென்றே வானியேறி
 வீற்றிருப்பா யனுதினமும் விலகாமற்றான்
 நந்திடுவார் நந்தியிலே நாடிநிற்பாய்
 நாலைந்து வாயலையு மடைத்துக்கொள்ளே. 194

கொள்ளடா முன்சொன்ன மூலமுண்ணு
 குறையாது ஆயிசு கூர்ந்துபாரு
 அல்லடா அணுவளவும் விட்டிடாதே
 அகஸ்தியனே புத்தியா யறிவாய்நிலு
 வல்லடா வல்லத்துக் கோட்டைக்குள்ளே
 வஸ்தான பரபரமும் வாய்ப்பாய்க்காணும்

நில்லடா நிட்சயத்தில் நீயும்நில்லு
நீங்காத வஸ்தோடே நிலைத்துநில்லே. 195

நில்லடா ஒருநிலையாய் நிறுத்திநீயும்
நின்றக்கால் சிவபோகம் நெடுநாள்நிற்கும்
அல்லடா ஆருயிருந் தான்றன்னென்றும்
ஐயனே அனுதினமும் நினைக்கவேணும்
வல்லடா வல்லவனு யிருந்துகொண்டு
வையகத்தோர் தங்களையு மதிக்கப்பெற்று
செல்லடா சுகரமென்ற தெல்லியுண்ணு
தீவினைகள் தானகற்றி திடமாய்நில்லே. 196

நில்லடா வாசியைத்தான் வாங்கிக்கொள்ளு
நீங்காத கருவிகளை வைத்துப்போடு
அல்லடா பெனைப்போல ஆசானையா
அப்பனே யுந்தனுக்கு வாய்க்காதப்பா
சொல்லடா சிவஞானம் தன்னைத்தேர்ந்து
சொற்பெரிய முழுட்சதன்னைப் போற்றிசெய்து
செல்லடா சிவஞானக் கருவுக்குள்ளே
தினந்தினந்தான் பணிந்துயினி திடமாய்நில்லே.

நில்லடா சகலகலை ஞானஞ்சொன்னேன்
நீங்காத மும்மூல நிலையுஞ்சொன்னேன்
அல்லடா ஆதிவஸ்து யறியச்சொன்னேன்
அடங்காத சித்தமென்று ஆடச்சொன்னேன்
வல்லடா போகத்தின் வகையுஞ்சொன்னேன்
வஸ்தான மும்மூலங் கொள்ளச்சொன்னேன்
அல்லடா அதையெடுத்து பூசைசெய்து
அடங்காத ஆன்மாவி லடங்கிநில்லே. 198

நில்லென்ற லோகமெல்லா முனக்குசித்தி
நேரான பூலோகம் நெருங்கியாரும்
வல்லவன்றன் செயல்விட்டால் மார்க்கமில்லை
வாலைதனை யடிபணிந்து மவுனங்கொள்ளு
கொள்ளுகிற வாசியின்றன் குறியைக்கேளு
குவலயத்தில் செய்கின்ற மார்க்கத்தன்னை
விள்ளுகிறேன் மகாரமென்ற நீறைவுண்ணு
விதிவிலக்கி வாழலா முனைமைசொன்னேன். 199

சொன்னசொல் தவறாமல் நிலையில்நிலு
 சோதனையாய்த் தோன்றிடுமே துவாதசாந்தம்
 வின்னம்வரு மவுனத்தை விட்டிடாதே
 மேதினியோர் கருத்தறிந்து விவரஞ்சொல்லு
 சொன்னதோர் கற்பமதை விவரஞ்சொல்லு
 தோன்றுமடா உகாரமென்று மும்மூலந்தான்
 திண்ணமான சிகாரமென்ற நெல்லியுண்ணு
 திறமாக வாலையடி நிச்சயங்கொள்வாயே. 200

நிச்சயமா யிப்படியே முறையைச்சொன்னேன்
 நெடுநாளாய் வாழ்வென்று நிதானஞ்சொன்னேன்
 அட்சரமா பென்னுடைய இருநூற்றுக்குள்ளே
 அடங்காத கருவையெல்லா மடக்கிப்போட்டேன்
 பட்சமாய் பராபரத்து நிலையுஞ்சொன்னேன்
 பாய்ந்துமயி லேறுகின்ற மகிமைசொன்னேன்
 அட்சயமா யதையறிந்து மவுனங்கொள்ளு
 அகஸ்தியனே ஞானமிரு நூற்றுமுற்றே. 201

சுப்பிரமணியர் ஞானம்-200

முற்றிற்று.

வைத்திய சித்வன்மணி
சி. கண்ணுசாமிபிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய
சிகிச்சாரத்நதீபம்

என்னும் வைத்தியநூல்

[வாலையந்திரப் படங்களுடன் விலை ரூபா 2—8—0]

சென்னைமா நகரின்கண் “விடோபா” அவிழ்ச்சாலையை ஸ்தாபித்தவரும், “கண்ணுசாமிபிள்ளை” என்னும் வைத்திய சேகரத்தின் நூலாசிரியருமான ஸ்ரீமான் கண்ணுசாமி பிள்ளையவர்கள் தெந்நாடு முதல் வடநாடு வரையிலும் அனுசரித்துவரும் அரிய பெரிய பாகங்களையும் பூனானி வைத்திய முறைகளையும், பெரும்பொருள் செலவிட்டு முடித்து பயன் பெற்றவைகளாயுள்ள பாகங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்து ஒவ்வொருவரும் எளிதிலுணரும் வண்ணம் தேசபஞ்சபூதம், நாடி, ரோகரிதானம், செய்பாகவிளக்கம், கியாழம், சூர்ணம், மாத்திரை, மெழுகு, லேகியம், கிருதம், செந்தூரம், பற்பம், தீரீர், திராவகம், ஆசவம், அரிஷ்டம், பத்தியம் இன்னும் பலபாகங்களையும் இலம்பகங்களாக வரைந்துள்ளார். இந்நூல் சில வருடங்களுக்குமுன் செலவாய்விட்டதை கடிதவிலை யேற்றத்தினால் உடனே அச்சிடக் கூடாமையாக யிருந்தது. ஆயினும் பலர் வேண்டினால் கிணங்கி இந்நூலில் விடுபட்டுள்ள சிறிது எடை பாகங்களையும் சில செய்பாக திருத்தங்களையும் ஐடி ஆசிரியர் மூலமாக திருத்தி உயர் தரமான கிளேஸ் கடிதத்தில் (மூன்றாம் பதிப்பு) அச்சிட்டு இருக்கின்றோம், இந்நூல் வைத்தியத் தொழிலை கற்க விரும்பும் மாணவர்களுக்கும் வைத்தியர்களுக்கும் மற்ற ஏனையோருக்கும் பெரும் நன்மையைத் தரத்தக்க தென்பது எவரும் அறிந்த உண்மை.

சிகிச்சாரத்நதீபம் இரண்டாம் பாகமாகிய
வைத்திய சிந்தாமணி

[விலை ரூபா 2—0—0]

இந்த “வைத்திய சிந்தாமணி” என்னும் நூலானது பூர்வாசிரியர்களில் ஒருவராகிய பூகிமாமுனி என்பவரால் கூறப்பட்டது. இதனில் ரோகரிதானங்களை ஏறக்குறைய கூறியிருப்பதினால் இதனை ஆதரவாகக்கொண்டு வசனகாவியமாக எழுதினதுமல்லாமல், சில விடங்களில் சமயத்திற் கேற்றவாறு மற்றும் சில கிரந்தங்களினின்று சிலது சேர்க்கப்பட்டும் ஒவ்வொரு ரோகங்களின் இயுதியில் ஆங்கிலேயமருத்துவத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ரோகரிதான விஷயங்களை மதாந்தரமாகவும் அமைத்து, காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கவாறு சிகிச்சைகளையும் கூட்டி அனேக ஆருமைவாய்ந்த முறைகளுடன் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றது.

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,

நெ. 41, வெங்கடராமப்பர் தெரு, ஜி. டி. சென்னை,

கண்ணுசாமியம்

என்னும்

வைத்தியசேகரம்

[விலை ரூபா 1—8—0.]

ஆயுர்வேத அபிவிருத்தியையும், ஜீவகாருண்னியத்தையும் முன்னிட்டு வெளியிட்ட “சிகிச்சாநந்திபம்” என்னும் வைத்தியநூலின் ஆசிரியராகிய வைத்திய வித்வன்மணி சி. கண்ணிசாமி பிள்ளையவர்கள் தமது பெயர் உலகில் எக்காலத்தும் நிலைபெறுமாறு பாமராகிய மாக தான் கையாண்டு வந்த பல அரிய பெரிய பாகங்களுடையல்லாம் சூர்ணம், மாத்திரை, லேகியம், எண்ணெய், தைலம், கிருதம், பற்பம், செந்தூரம், ஆக்கிராணம் முதலியவைகளை ஆங்காங்கு கைபாகம், செய்பாகம், சித்திரவிளக்கம் முதலியவற்றால் எளிதில் உணரும்படி எழுதியுள்ளார். இத்தகைய நூல் ஒவ்வொரு வைத்தியர்களுக்கும் மிக்க உதவியாக இருக்குமென்பது சந்தியம்.

ஸ்திரீபால சிகிச்சை

விலை ரூபா 3—8—0

எட்டாபுரம்: சமஸ்தான வைத்தியர்

டாக்டர். A. S. சின்னப்பா, M. D. (ஹோமியோ)

அவர்கள் இயற்றியது

சகோதர சகோதரிகளே!

அருமை வாய்ந்த இந்த வைத்தியக் கிரந்தத்தில் ஸ்திரீகளுக்கும், பாலர்களுக்கும் தனிப்பட்ட சம்பளிக்கும் ரோகங்களையும் அவற்றிற்கான செய்முறை, கைமுறை, ஆங்கிலமுறை ஆகிய மும்முறைகளிலும் சிகிச்சைகளை விளக்கியுள்ளன. மேலும், ஸ்திரீ ஜாதிகளுக்கேற்பட்ட தனித்தனி வியாதிகளுக்கும், பாலர் பல பிணிகளுக்கும் சிகிச்சை முறைகளையும் ரோக நிதானங்களையும் கூறும் நூற்கள் ஒன்று மில்லாதது கண்டு நமது தாய் நாட்டிற்குள்ள இக்குறையை நீக்குவான் வேண்டி ஷே. டாக்டர் S. A. சின்னப்பா, M. D. (ஹோமியோ) அவர்கள் அதுபலத்திற் கையாண்டு வந்த முறைகளை வெகு விமரிசையாக இந் நூலில் விளக்கியுள்ளார். தவிரவும், ஆங்கில தமிழ் சிகிச்சைகளை சம்பூரணமாகவும், யாவரும் எளிதில் கையாண்டு கொள்வதற்கேற்பபடி இலகுவான விதமாகவும் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,

நெ. 41, வெங்கடராமப்பர் தெரு, ஜி. டி. சென்னை.

